

ခင်ဆွေဦး

အောင်ရဲ့အောင်



(၁)

အစောကြီးတည်းက စိတ်ထဲမှာ ထင့်နေခဲ့သည်။

သည်လို အခြေအနေမျိုး ကို တွေ့မြင်ရတော့မည် ဟု အစကတည်းက တွက်ထားသည်။ ခရီးသ ထွက်သွားရသည်၊ နည်းနည်း မှ စိတ်က မဖြောင့်။ ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လျှောက်သွားလေမလား။ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်နေမလား။ တွေ့ ပူရတာ နှင့် တစ်ရက်မှ စိတ်မအေး။

‘အောင်မရှိဘူး၊ မနက် အစောကြီးထဲက ထွက်သွားပုံရတယ်’

အခန်းနီးချင်း မမစ်က တွေ့တာနှင့် ဆီးပြောသည်။

‘ဘယ်ကို သွားတာလဲ’

‘မသိဘူး၊ မမစ် အိပ်ရာက နှိုးတော့ ခြောက်နာရီတောင်မထိုးသေးဘူး၊ ဒီထဲက မရှိတော့တာ’

လက်ထဲတွင် တပင်တပန်း သယ်ဆောင်လာခဲ့သော ဇူးရင်းသီး နှစ် လုံးနှင့် ကြက်မောက်သီး တစ်တွဲ ကို အဆောင်ရှေ့မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပြီး ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်လေးလေး ရှုရှုကြပြီး ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

လေသည် တစ်မိမိမှ တိုက်ခတ်လာသဖြင့် တော် ပါသေးသည်။ ပန်းနုရောင် အပွင့်သေးသေး နပ်နပ်လေးများ နှင့် စောင်းလျားပင် အကိုင်းအခက်တို့သည် လေတွင် ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။

‘သူ တစ်ယောက် တည်း ထွက်သွားတာလား’

‘တစ်ယောက် တည်းနေမှာ ပေါ့ ကိုအောင်ရယ်၊

ကိုအောင်သူငယ်ချင်းအကြောင်း မသိဘူးလား၊ ချောစုလဲ ပဲခူးပြန်သွားတာ နှစ် ရက်ရှိသွားပြီ၊

အခန်းမှာ က သူ တစ်ယောက် တည်း’

‘ဘယ်သွားတယ်လို့လဲ မမစ်ကို ပြောမသွားဘူးလား’

‘ပြောမသွားလို့ပေါ့၊ စိတ်ထဲပူနေတယ်’

‘ဒီကောင်မလေးဟာ ထင်မိထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေပြီထင်ပါရဲ့’

ကိုအောင်က ညည်းသည်။

‘ကိုအောင် မော်လမြိုင်က ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာလဲ’

အမောတကော ရောက်လာသူ အမောပြေစေရန် မမစ်ကစကားပြောင်းလိုက်ရင်
မေးသည်။

‘ခုမနက်ပဲ၊ ဘူတာရုံက တိုက်ရိုက်လာတာ၊ အိမ်တောင်မဝင်ရသေးဘူး၊

ခူးရင်းသီးတွေ က မနက်ဖြန် ခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ညနေ ပြန်လာရင်လာယ မလာလဲ
မမစ်တို့စားလိုက်ကြတော့၊ ကြက်မောက်သီး ကတော့ ထားလို့ရသေးတယ်’

‘နေဦးကိုအောင်၊မမစ်မှာ သူ့ အခန်း သော့ ပိုတစ်ချောင်းပေးထားတာ ရှိတယ်၊
အပြင်က သော့ ခေတ်ထားပြီး အခန်းထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေ များ သောက်နေတာလား မသိဘူး၊
မမစ်ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်’

‘ကြည်.....ကြည်ပါဦး မမစ်’

မမစ်က ပြောပြောဆိုဆို အောင့်အခန်းတံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ဖွင့်လိုက်သည်။
ဈာမနီလုပ် သော့ ခလောက်လေး ပွင့်သွားသည်နှင့် အညီ ရင်ထဲ အမျိုး အမည် မသိသော
ဝေဒနာနှင့် ဟာသွားသည်။ လူမရှိသော အခန်းကျဉ်းလေးကား ခြောက်သွေ့
တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။

‘ဒီမိန်းမ ဒါလောက်တော့ မမိုက်မဲပါဘူး၊ ကဲ.....ဒီ စားစရာတွေ အောင့်အခန်းထဲ
ထည့်ထားလိုက်မယ်၊ မမစ်တို့ အခန်းကျတော့ လူကစုံတယ်၊ တစ်ယောက် မြင် တစ်ယောက်
မြင်နဲ့ မပေးရင် မကောင်းဘူး၊ လူက များ တော့လဲ ဝေမျှလောက်အောင်လဲ လောက်မှာ

မဟုတ်ဘူး’

ကိုအောင်သည် မိန်းကလေးအခန်းမို့ အခန်းထဲသို့ လိုက်မဝင်သော်လည်း ကွပ်ပျစ်နားရပ်လျက်က အခန်းထဲမှ မြင်ကွင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရသည်။

ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ‘အောင်’ ၏ ပန်းချီလက်ရေး ပုံစံနှင့် ရေးထားသော လင်္ကာလေး တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရတော့ ကိုအောင်သည် ငိုငနဲရောမှ ပြုံးမိသည်။

မျက်ခွက်ပြည့်လွန်း၊ မျက်ရည်လွှမ်း...

အလွမ်းကိုလည်း၊ မ , သတ်မည် တဲ့။

ခုတင်ခေါင်းရင်းဘေးရှိ စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ငါးမည် ရွှေကြာ သတ်ပုံ စာအုပ်လေးသည် မှောင့်လျက် ပွင့်တင်နေသည်။ ထို့ပြင် ကာလပေါ် စတီရီယို သီချင်းစာအုပ်များ၊ အနောက်တိုင်း ကာလပေါ် တေးသီချင်း စာအုပ်များ ကိုလည်း ဖရိုဖရဲနှင့် တွေ့ရသည်။

အောင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ဂီတာတစ်လက်ကို အလျားလိုက် တင်ထားသည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဝတ်လက်စ ထဘီသုံးလေးထည်ကို လွှာထားသည်။ မသိမ်းမဆည်း ပွချင်တိုင်း ပွနေသော ပုံစံ။

စာကြည့်စားပွဲ တစ်ဖက်တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိပ်ရာပုံးပုံးထားသော ခုတင်မှာ ချောစု၏ အိပ်ရာနေရာ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သည်ဘက်က အောင့်ခုတင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

စားပွဲပေါ်တွင် လည်း ပေါင်မုန့်ခွံများ ပြည့်နေသော မုန့်ဘူးတစ်ခု၊ ငရုတ်သီးမှုန့်၊ နွယ်ချိုမှုန့်တို့နှင့် နယ်ထားသော စိမ်းစားသရက်သီးဖတ်များ ထည့်ထားသည့် ကြော်ရည်သုတ်ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်၊ သီချင်းစာအုပ်နှင့် ဖုံးထားသော သောက်ရေ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်၊ ဘာမှ အစမသတ်။

ကုလားထိုင် နောက်မှီတန်းတွင် တင်ထားသော ဘရာဇီယာ တစ်ထည်ကို မမစ်သည် ကယျာကယာ ကောက်ယူကာ ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ အမှု မဲ့လိုလို ထည့်လိုက်တာကို

ကိုအောင်က ကတ်ကတ်သတ်သတ် တွေ့လိုက်သည်။

ထိုနောက် မမစ်သည် မုန့်ဘူးနှင့် သရက်သီးပန်ကန်းတွေ ကို ဖုံးအုပ်ကာ....

‘မနေ့ညကလဲ ခုနစ် နာရီကျော်မှ အဆောင် ပြန်ဝင်တယ်’

‘ခုနစ် နာရီ၊ မိုးချုပ်လှချည့်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ညကလဲ မမစ် စိတ်ပူပူနဲ့ သူ့ကိုစောင့်နေရတာ ၊ အပြင် အဆောင်ဆိုတော့လဲ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်တွေ ဘာတွေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မရှိတော့ သူ့သဘောပဲ၊ အို....နောက်ဆုံးတော့လဲ ကျောင်းအဆောင်တွေ လဲ နေ့လယ် သွားချင်ရာ သွားလိုရနေတာ ထူးတော့ မထူးပါဘူး၊’တစ်ခု ကတော့ ဒီမှာ ဂိတ်တံခါးကို ညနေ ခြောက်နာရီသာ ပိတ်မယ်ပြောတာ ၊ ဘယ်အချိန်ဝင်ဝင် ရနေတယ် ကိုအောင်ရဲ့’

‘အဆောင်ပြန်ဝင်တော့ တစ်ယောက် တည်းပဲလား’

‘တစ်ယောက် တည်းပေါ့’

‘တောက်’

မမစ်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရယ်မောနေသည်။ ထို့နောက် စာကြည့်စားပွဲကိုရှင်းရင် စားပွဲပေါ်တွင် တိဗက် စနိုးဘူးနှင့် ဖိထားသော စာနစ် စောင်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ စာတစ်စောင်ကို လိုအောင်အား ကမ်းပေးလိုက် ရင်.....

‘ဒါက ကိုအောင်ဖို့’

ကိုအောင်သည် အခန်းရှေ့မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ပြီး စာကို ကယျာကယာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေသည်။

ကိုအောင်

ညက ကိုလတ်ကို အိပ်မက် မက်တယ်။ ကိုလတ်ရဲ့ နဂိုဖြူတဲ့ အသားတွေ ဟာ ပိုဖြူပြီး ဖျော့နေတာပဲတဲ့။ သူ ခုနေနေရတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးကြားထဲက သံတိုင်ကြားကို

မော့ကြည်လိုက်တော့ ကြယ်တွေ ၊ လတွေ အကုန်မြင်နေရသတဲ့။အိပ်မက်ထဲမှာ အနုစိပ်ပဲ။
အပြင်လောကက ပိုးမွှား ပုရစ်တွေ ရဲ့အော်သံကို ကြားနေရတယ်။ အခန်းနေရာနဲ့
ကပ်လျက်နေရာမှာ ဆိတ်ဖလူးပန်းတွေ ဟာ ရာသီချိန်မဟုတ်ဘဲ ပွေးပွေးလှုပ် ပွင့်နေသတဲ့။
သူက ကျွန်တော် ကို ကြည်နေပေမယ့် မြင်ပုံမရဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် ကို
အောင်အောင်လေးလို့သာ မှန်းဆခေါ်နေတာပဲတဲ့။သူ့မျက်လုံးတွေ က ကွယ်နေတယ်
ဆိုလား။သဲသဲ ကွဲကွဲလဲ မသိရဘူး။ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ အိပ်မက်ထဲ ငိုနေရတာ
တစ်လျှောက်လုံးပဲ၊ မျက်ရည်တွေ ဟာ အိပ်ရာကနီးတဲ့အထိပဲ ထွက်နေတာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ
ငိုတာနဲ့ အပြင်မှာ ငိုတာ ဒီလိုပဲ ရောနေတတ်လား ၊ ဒီလိုအ ဖြစ်မျိုး ကို အောင်ရော ကြုံ
ဖူးလား ပြောပါဦး။ ကိုလတ်ကိုတော့ ငိုတာ မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူ့အသည်းက သိပ်မာတာပဲ။
သူစိတ်ထိခိုက်ရင် မျက်လုံးတွေ နီပြီး မျက်နှာပျက်နေတာပဲ။ဒါလဲ တစ်ခါနှစ် ခါလောက် တွေ
ဖူးတာပါ။သူက ကျွန်တော် ကို စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတယ်၊ နုလွန်းတယ်တဲ့။ ဟုတ်သလား။

ကိုအောင်လဲ မပြောမဆို မော်လမြိုင် သွားတယ်ဆိုတာ ဒေဝပြောလို့ ကျွန်တော်
သိရတယ်။ ဘာလို့ ကျွန်တော် ကိုနှုတ်ဆက်မသွားတာလဲ။ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတယ်။
စိတ်လဲဆိုးတယ်။ တကယ်ပြောတာ။ ကျွန်တော် က စိတ်နာတတ်တယ်နော်၊ သတိထား။
ဒေဝတို့ ဗလတို့တောင် ဟိုနေ့က ကျွန်တော် ဆီ လာလည်သေးတယ်။ သူတို့လဲ ခါတိုင်းလို
နောက်လား ပြောင်လားတောင် မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ အဖွဲ့ထဲကိုလတ်ရော ၊
ခင်ဗျားရောမရှိတော့ ရင်ထဲမှာ ‘ဟာ’ နေကြတာပေါ့။ အရေး ထဲ ချောစုကလဲ သူ့အမေ
ဆိုင်ထွက်ရင်မူးလဲလို့ ပဲခူးကို ပြန်သွားရတယ်။ ကျွန်တော် တောင် လိုက်သွားသေးတယ်။
ခုတော့ အခြေအနေကောင်းပါပြီ။

အဆောင်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းပဲပေါ့။စာတွေ အများ ကြီး ဖတ်
ဖြစ်ပါတယ်။ တနေ့နှစ် အုပ်နှုန်း (ကျောင်းစာ မဟုတ်တာ သိပါတယ်နော်။) နေ့လယ်ဘက်
ဝတ္ထုအပျင်းဖြေ ၊ညကျတော့ ကိုအောင် ပေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ရော ကျွန်တော် ဘာသာ
ငှားထားတာရောပေါ့။ကိုလတ်ဆီ ရေး တဲ့စာတွေ ကို မပို့ဖြစ်တော့ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်တွေ
မှာ နံပါတ်တပ်ပြီး ရေး ထားတယ်။ လေးနက်တာလဲ ပါရဲ့ ။ မလေးနက်တဲ့ အသေးအမွှားတွေ

လဲ ပါရဲ့ ။ ကိုလတ်ကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာတွေ ပြည့်နေတာပဲ။

မနေ့က မားသားကြီးဆီက စာလာတယ်။ကောင်းကောင်း နေပါတဲ့။

ကောင်းကောင်း မနေလို့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ ဖားသားကြီးကအစ သတိပေးပြန်တယ်။ နေ့တိုင်းစာကျက်ဖို့၊ အပြင်ဆောင်ကောင်းကောင်းနေဖို့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာတွေ အပြစ်လုပ်မိလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားတယ်။ အပြစ်လဲ ရှာမတွေ့ပါဘူး။ ကိုယ့် ကိုကိုယ် ဇွတ်ချည်းထောက်ခံနေတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျာရယ်မနေနဲ့ဦး။ ‘စာ’ ဆိုတဲ့ ကျောင်းစာ ကတော့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးကျက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆယ်တန်းတုန်းက တောင်မကျက်တာ၊တစ်လလောက်မှစ ကျက်တာ ကိုအောင် ယုံလား။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ စာကျက်တယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းရောပေါ့။ အတန်းမှန်မှန်တတ်ရင် တော် ရောပေါ့၊ ပရက်တီကယ်လ်တွေ လဲ မလစ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်က တကယ် ‘အကာ’ ကိုအောင်ရ။ ကျွန်တော် အဖေအမေဆီမှာ ‘အနှစ် သာရ’ ဆွဲထုတ်ကြည့်တယ်။ နည်းနည်း မူ မတွေ့ဘူး။ကျွန်တော် နဲ့ မတည့်တဲ့ အစ်မ တစ်ယောက် ကအစ တကယ်ဂုဏ်ပကာသန မက်တဲ့ဟာတွေ ။ ဘယ်သူ့ သားသမီးက မရင်းအင်ဂျင်နီယာ၊ ဘယ်သူ့ သမီးက အမ်အက်စီကွာလီဇိုင်း၊ ဘယ်သမက်က ဒီအက်စ်အေ၊ ဘယ်ချွေးမက ဆရာဝန်၊ အဲဒါတွေ ပေါ့။ ပြောလိုက်ရင်လဲ ဘယ်သူက နိုင်ငံခြားက ဘာကားယူလာတာ။ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေ ။ ကမ္ဘာ့အေးတို့၊ ချင်းချင်းတို့၊ ဝင်ဒါမီယာတို့၊ ပါရမီတို့မှာ တိုက်ဆောက်တာ၊ ရေကူးကန်တူးတာ ၊ ဝတ်သားတုံးကြီး ခူးခေါင်းလောက် သူများ စားတာ မြင်ဖူးပါရဲ့ ဆိုတဲ့ အစားတွေ ။ ကျွန်တော် တို့အဆောင်ကသူယောင်မယ်တို့၊ ဖျာကလပ်တို့နဲ့ သိပ်တူတာပဲ ၊ ခုတလော ကျွန်တော် နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လာတဲ့ ဆရာထောလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။

လောကကြီးမှာ ကိုလတ်တို့ခင်ဗျားတို့ပြောကြတဲ့ ဘက်နှစ် ဖက် ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ အကောင်းဘက် ၊ အဆိုင်းဘက်၊ အမှန်ဘက်၊ အမှားဘက် ၊ အလင်းဘက်၊ အမှောင်ဘက် ၊ အစစ်ဘက်၊ အတုဘက်၊ အမြတ်ဘက်၊ အယုတ်ဘက် ကောင်းတဲ့လူချင်းပေါင်းမိသလို ဆိုးတဲ့လူချင်းလဲ ပေါင်းမိတာပါပဲ။ သူတော် အချင်းချင်း

သတင်းလွေလွေ ပေါင်းဖက်တွေ့ဆိုတဲ့ ရှေးမြန်မာ စကားပုံကို ကျွန်တော် အပြတ်ထောက်ခံတယ်။ ဟိုနေ့က ဆရာဝန်ထောရယ် ၊ ကိုလတ်ကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် လာဝေဖန်လို့ ကျွန်တော် ချဲ့ပစ်လိုက်တယ် ၊ တကယ်ပဲဗျာ။ ဘယ်လိုလူမှန်း မသိဘူး။

ခေတ်မိန်းကလေးတွေ မျက်စိနဲ့တော့ သူဟာနည်းပြဆရာ။ ကျူရှင်တွေ ပေးပြီး ဝက်ထောနေတော့ မက်စရာပေါ့။

သူက ကျွန်တော် ကိုလဲ ဝိုးသေးတယ် ကိုအောင်ရာ။ သူ့ကို အရူးလုပ်ရမလား။ အပြတ်ပြောပစ်ရမလား၊ လမ်းနှစ် သွယ်ကို စဉ်းစားနေရတယ်။ သူမို့လို ကိုလတ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဝေဖန်တယ်။ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ထိခိုက် တာပဲ။ သူယောင်မယ်တို့၊ ပျာကလပ်တို့ အုပ်စုကလဲ ကျွန်တော် ကို အတင်းပြောဖို့စောင့်ကြည့်နေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော် တို့ ဆရာမ တွေ နဲ့တောင် ပူးပေါင်း အတင်း ပြောချင်တယ်။

လောကကြီးမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အပြစ်မကင်းတဲ့ လူတွေ ဟာ အပြစ်ရမယ်လို့ မည် မည် ရရမရှိတဲ့လူတွေ ကို ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး လက်ညှိုးထိုးတဲ့ လူတွေ ကိုအောင်တွေ ဖူးမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော် လဲ သူတို့ပါရမီဖြည့်ချင်လာတာနဲ့ သူတို့ပြောစရာတွေ အများ ကြီးရအောင် နေပစ်လိုက်တယ်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ယောက် တည်းထွက်ပြီး မိုးချ ပ်မှပြန်တယ်၊ ဟိုနေ့က ဆရာထောနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ တွေ့ခဲ့တာကို ကျွန်တော် တမင်အဖော်စပ်ပြီး ပြန်လာတယ်။

ဆရာဝန်ထောနဲ့လဲ ပြောချင်ချင် ဆိုတော့ ငါတို့ပြောတာ မှန်ပါသလားလို့ ကျေနပ်စိတ်တွေ ဝေဖြာသွားအောင်လို့ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲလို့ ပျာကလပ်က မေးတယ်။ ရုပ်ရှင်ကလို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်၊ အမှန်က ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ ကျွန်တော် အဒေါ် တစ်ယောက် နဲ့။ သူယောင်မယ်က စကားမပြောပေမယ့် မျက်နှာကိုပြုံး သွားတာပဲ။ ကဲ ငါမပြောလားပေါ့။

အဲဒီ တော့ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတော့ဘူး။ ဝမ်းထဲက ရယ်ချင်သွားတာနဲ့ အဆောင်ထဲ ကပျာကယာ ဝင်ပြေးရတယ်။ ကျွန်တော် ကိုလတ်ကို ပြောခဲ့ပါရောလား။

မိန်းကလေးတွေ ပွေတာ သူ တစ်ယောက် တည်းပဲ။ သူ့ဘာသာသူထိခိုက်မယ်။ တခြားလူကို မထိခိုက်ဘူး။ စိတ်ပုပ်တာက လူတိုင်းကို ထိခိုက်နိုင်တယ်။ ဒီလို စိတ်ပုပ်တဲ့လူတွေ များ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ တိုင်းပြည်အတွက် အလားအလာ မကောင်းဘူးလို့....။

အောင်...အောင်...အောင်

အစက ကိုယ်နာမည် တူလည်း ဖြစ်သည်မို့ ခေါ်ကောင်းကောင်းနှင့် ခေါ်မိသည်။ အိမ်မှာ သာဆိုလျှင် အချစ်ဆုံးနှင့် အထွေးဆုံးနှစ်ယောက် တစ်ယောက် မချ ဖြစ်လာမှာ ပဲပဲ။ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ ထဲတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပေါ့။

လူမမြင်ဖူးခင်ကပင် ကိုလတ်က သူ့နှုတ်ဖျားမှ ‘အောင်က ၊ အောင်က’ တွေ မိုးမွန်အောင် မကြာခဏပြောပြောနေသော ကြောင့် ကြားဖူးနေကျဖြစ်နေသည်။ အစက မိန်းကလေးနာမည် ‘အောင်’ ဆိုတာ ဆန်းသည်ဟုထင်မိသည်။ကြာတော့လည်း မိန်းကလေးအနေနှင့် ‘အောင်’ ဆိုတာ ရိုးသွားသည်။ နားထဲယဉ်သွားသည်။

ပထမဆုံး ကိုလတ်ဆီရေး သော သူ့စာတစ်စောင်တွင် ကျွန်တော် ၊ ကျွန်တော် နှင့် မန္တလေးသူတွေ လို ထည့်ရေး ပြန်တော့ အောင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ကြီးထွားကြံ့ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ယောက်ျားလျာ မလေးများ ဖြစ်လေမလား ထင်မိသေးသည်။

ကနေဦးအစ တွေ့ရတုန်းက အသားလတ်လတ်၊ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကန္တကလှလေး တွေ့ ရတော့ အောင်ကို အောင်လို့မထင်မိ။ အသားညိုညို၊ ခပ်ဝဝ ချောစုသာ အောင်ဟု ထင်မိပြီး ချောစုကိုသာ လှည့်စကားပြောနေမိသေးတယ်

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ် ခန့်က စံရိပ်ငြိမ်နှင့် လမ်းတစ်ဖက်တည်း ရိုးမနားက အပြင်ဆောင်တစ်ခုမှာ ပေါ့။ အောင်ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံမှ မျက်နှာသစ်ကလေး တစ်ခုသည် ပုသိမ်ကောလိပ်က ပြောင်းလာတဲ့တဲ့။

နာယောင် ထိပ်နားတွင် တံတားသဖွယ် ဆက်နေသော မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးအိမ်အရောင် နက်နက် တောက်တောက်လေးနှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အသွင်ကို

ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်ရလေသည်။ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်ကအစ ဖြီးလိမ်းထားတာကအစ ပြကတေ မိန်းကလေး။

ကျော်လည်အထိ ရှည်လျားသော ဆံပင် စုချည်းထားသည့်နေရာတွင် ဇွန်ပန်းကုံးကို ရစ်ပတ်ထားသည်။ လှိုင်းကြီးအင်္ကျီ အဝါရောင် လက်ပြတ် ၊ အဝါခံတွင် အညိုရောင် အပွင့်ရှိက် ပါတိတ်ထဘီ၊ အညိုရောင် လက်ပတ်ကြိုး နှင့် အိုမီဂါနာရီ အဝိုင်းသေးတွေ ကို ပြန်လည်၍ မှတ်မိနေသည်။

စကားပြောတာတစ်ခုပဲ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နှင့် လေသံကပြတ်သည်။ မာလည်းမာသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် လို နည်းနည်း မှမနွဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျ သူ့အပြုအမူ တွေ သည် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ပမာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နိုင်လှသည်။

‘အောင်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် လိုပဲ၊ တေတေပေပေနေတာ။ ရုပ်ရှင်တွေ ပွဲဆက်ကြည့်ချင်ကြည့်တာ၊ အတန်း တွေ လဲသိပ်လစ်တာပဲဗျ၊ သူတို့နယ်မှာ ဘိုင်စကယ်ကို လက်လွှတ်စီးကျင့်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ သူ တစ်ယောက် တည်းပဲ၊ မော်တော်ကားအတိုက်ခံပြီး ၊ သေသွားတဲ့ သူ့မောင်လေးအကြောင်း၊ သူခေါင်းမာတယ်ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညလှောင်ထားပြီး ရက်စက်တဲ့ သူ့အဖေနဲ့ အမေအကြောင်း၊ သူ့ကိုပါးရိုက်ဆုံးမတဲ့ အစ်မလတ်အကြောင်း တွေ ပြောပြပြီး အော်ငိုတာတဲ့’

ရောင် ရင် ကိုလတ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်ပြော၍ သိခဲ့ရသော တစေ့တစ်စောင်း အောင့်ရဲအကြောင်း.....။

‘သူ့အတွေး အခေါ်တွေ က ကောင်းပါတယ်၊ အနာဂတ်အတွက် အလားအလာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက သူ့မိသားစု အပေါ်နားကြည့်နေတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလဲ သည်းခံလို့မရဘူး၊ လောကကို အရွှေ့တိုက် ဆန့်ကျင်နေချင်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ သူ့စိတ်တွေ ဟာ လေလွင့်ပြီး ထင်ရာစိုင်းချင်နေတယ်၊ အဲဒါကို တို့ဝိုင်းထိန်းပေးရမှာ ပဲ၊ သူ့မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် စရိုက်တွေ တွဲ နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ သူ့အမူအရာတွေ ဟာ ရဲတင်းတယ်၊ သိပ်ပြတ်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး၊

တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ သိပ်ရှက်တယ်၊ အမူအရာက ချွံပြီး တွန်ဆုတ်နေတယ်၊ ငါနဲ့ ပထမဆုံးဆတွဲ ဌပြီး နှစ် ယောက် တည်း လျှောက်တုန်းကများ လမ်းလျှောက်ရင်း ရှက်ရှက်နဲ့ တစ်လမ်းလုံး ခလုတ်ချည်းတိုက်သွားတာ’

ကိုလတ်၏ စကားတွေ ကို အမှတ်တရ ရှိနေပြီပင်။

‘ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ အောင့်မှာ ရိုးသားမှု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ကောင်းမယ်လို့ သူယူဆတဲ့အလုပ်မှန်သမျှမှ သူစိတ်အားထက်သန်တယ်၊ ဘာမဆို စိတ်ဓာတ်လဲ တတ်တတ်ကြွကြွရှိတယ်၊ ခုမဂ္ဂဇင်းအတွက် သူအကုန်လိုက်လုပ်ပေးတာ ကြည့်ပါလား၊ ပန်းချီ ဒီဇိုင်းတွေ ဆွဲပေးတာရော၊ စာမူရွေးတာ၊ စာမူတွေ လိုက်စုဆောင်းပေးတာကအစ တစ်ချက်မညည်းဘူး၊ မျက်နှာတစ်ချက်မညှိုးဘူး၊ ဘတ်စ်ကား စီးရမလား၊ လမ်းလျှောက်ရမလား၊ တော် တော် ကောင်းတယ်’

သည့်တုန်းက ကိုအောင်၏ မျက်နှာကို မျက်နှာပိုးပင် သတ်လိုမရ။ အားပါးတရပြု
: မိပြီး.....

‘ဤမည် သော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပေါ့လေ’

သည့်တော့ ကိုလတ်က မျက်နှာနီလာကာ ရယ်မောလျက်....

‘အစက ငါသူ့ကို လုံးလုံးစိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ အထင်လဲနည်းနည်း မကြီးခဲ့ဘူး၊ သာမန်အရာရှိ တစ်ယောက် ရဲ့ သမီး ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်အစားဖက်ရှင်ထွင်၊ ပေါ်သမျှဆန်းသမျှတွေ ကို မရှိမဲ့ ရှိမဲ့လိုက်ဝယ်၊ ကောလိပ်ပညာသင်ပြီး ဘွဲ့ရတော့ အလုပ်ရအောင် ဟိုကပ်ဒီကပ်၊ အဲလေ.....ဒါ အများ လုပ်နေတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ ငါ အပြစ် မတင်ပါဘူး၊ အပြစ် တင်စရာမဟုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ ထမင်းအိုးတစ်လုံးဟာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အောင့်ကို ပညာတတ် မိန်းကလေးအများ စု မျှော်မှန်းတဲ့၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွက် ဘဝအာမခံချက်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂလိက ဘဝအတွက် အလားအလာကောင်းတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ယောက် ကို ခေါင်းခေါက်ယူပြီးတော့ မီးဖိုချောင်း ကိစ္စနှင့် သားသမီးတွေ ကျရှင်ပို့တာနဲ့ အချိန်ဖြူ

နီးတီးပစ်မယ့် မိန်းမလို့ ဒီလောက်ပဲ အောင့်ကိုတွေ :တယ်၊ ဒီထက်နည်းနည်း မှ မပိုဘူး’

ကိုအောင်သည် သူ့မျက်နှာ အပြုံး ကား ရုတ်တရက်ပြောက်ကွယ်မသွားပေ။
အောင့်ဘက် ပြန်ပြောဖူးတာကိုလည်း အမှတ်ရပြီး ကိုလတ်အား ပြန်ပြောကာ တသော
သော ရယ်မောမိကြသေးသည်။

‘ယောကျ်ားလေးတွေ ကို ကျွန်တော် သိပ်အထင်မရှိဘူး၊ ကျောင်းမှာ ဟေးလား
ဟားလားနဲ့ အချိန်ကုန်၊ သူငယ်ချင်းတစ်စု အရက်သောက်မယ် ၊ ဖဲရိုက်မယ်၊ကလေးရိုက်မယ်၊
စကားရိုင်းရိုင်းပြောရရင် စိတ်ထုတ်မယ်၊ ကန့်တောနော်၊ ထုံစံအတိုင်း စာမေးပွဲအောင် ဘွဲ့ရ
အလုပ်ရှာမယ်၊ အလားအလား ကောင်းတဲ့အလုပ်ရဖို့ဆိုရင် ကျောင်းတုန်းက
တတ်ကြတဲ့မာန်တွေ ချိုး ပစ်ပြီး ဟိုပြေးဒီလွှာနဲ့၊ အဲဒီ အခါမယ် မော့ထားတဲ့ခေါင်းတွေ
ငုံ့လာပြီး ခူးက ညွတ်လာကြမယ်၊ ဒါ အပြစ်တင်စရာ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့လေ၊ ရင်ထဲက
ဝိညာဉ်လေး ပျောက်မသွားဖို့သာ အရေး ကြီးတာ အဲ...အလုပ်မရခင်စပ်ကြား
မိန်းမယူချင်ပြန်တော့ အလုပ်ရှိတဲ့ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ မိဘကို ထောက်ပံ့ဖို့ မလိုတဲ့ မိန်းမျိုး
ရှာကြတာပဲ၊ ကျွန်တော် က အမျိုး သမီးတွေ သာ ဂုဏ်မက်တာလား မှတ်တယ်၊ အမျိုး
သားတွေ က ဂုဏ်မက်တာမှ ပိုရွံ့ဖို့ ကောင်းတယ်’

ဒါက အောင့်ရဲ့ စကား။ ကိုလတ်က ကိုအောင်၏ မျက်နှာကိုငေးကြည့်ကာ....

‘သူ့မှာ ယောကျ်ားတွေ ကို မကျေနပ်တဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အစွဲတစ်မျိုး ရှိနေတယ်၊
ယောကျ်ားလေး မိတ်ဆွေလဲမရှိခဲ့ဘူးတဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါက သူ့ကိုပိုးနေတဲ့ ကောင်လေးတွေ
ကို အရူးလုပ်ချင်တယ်၊ သူ့ရဲ့ ဒီအစွဲကိုပျောက်အောင် တို့ဝေဖန်ပစ်ရမယ်၊ အလျင်ကဆိုရင်
သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကို ရည်းစားထားချင်ထား ယောကျ်ားမယူရဘူးတဲ့။’

‘အလျင်တုန်းကဆိုရင် ပိုးဆိုးတယ်၊ ချောစု ပြောပြဖူးတယ်၊ ကောလိပ်မှာ
တုန်းကတဲ့၊ ယောကျ်ားယူတဲ့သူ့သူငယ်ချင်း ဆိုရင် ချက်ချင်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး
အုပ်စုအဖွဲ့ထဲ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ’

တစ်ခါတုန်းက အောင့်တို့အုပ်စုထဲက သူငယ်ချင်း ခင်မေလွင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက် ဖရက်ရှာဘဝတည်းက သူတို့မိဘချင်းလဲ သဘောတူ၊ သူတို့ချင်းလဲ ကြည်ဖြူ
သော အမျိုး သား တစ်ယောက် နှင့် အတွဲ ဖြစ်တုန်းက အောင် မကန့်ကွက်သော်လည်း ၊
တကယ်ယူတော့မည် ဆိုတော့ ကျတိုက်လိုက်တာ ခင်မေလွင်ခမျာ နေစရာပင်မရှိ။

ခင်မေလွင်၏ မင်္ဂလာကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်သို့ တစ်ဖွဲ့ကြီးရောက်လာကာ မနက်ဖြန်ခါ
မင်္ဂလာဆောင်တော့မည် ဆဲဆဲ သတို့ သမီးလောင်း ခင်မေလွင် အောင်ကိုယ်တိုင်
မောင်းသော အောင့်ဘကြီး၏ ပရိဖက်ကားလေးနှင့် တင်ခေါ်သွားကာ ပြန်ပေးဆွဲသလို
ပြန်မပို့တော့ဘူးတဲ့။ အားလုံးပဲ ပိုင်းတောင်းပန်လဲမရ။

ခင်မေလွင်က ငိုကြီးချက်မနှင့် ပြောလည်းပြော ၊ဇွတ်အတင်း လမ်းမပေါ်
ဆင်းလျှောက်တော့မှ အလျှော့ပေးကား ပြန်ပို့ပေးသည်တဲ့။

ခင်မေလွင်ကိုတော့ နည်းနည်း မှမကျေနပ်။ ‘နင်ဟာလေ
ယောကျ်ားသိပ်ငမ်းတယ်၊ လင်တရူးမ’ လို့ ထောမနာ သေးသည်တဲ့။ ခင်မေလွင်
မင်္ဂလာဆောင်ကို သူမသွားရုံမကသွားသော သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလည်း
အဆက်အသွယ်ဖြတ်မည် ကြိမ်းဝါးသည်။ဘယ်သူမှ မသွားရဲ။ မချစ်စုဆိုသော ကောင်မလေး
တစ်ယောက် သာ ခိုးသွားသည်။

လူကြိုမှတစ်ဆင့် လက်ဖွဲ့သည့်ပစ္စည်းကို ကြည့်ပါဦး။နန္ဒင်းတောက်တောက်
အရောင် တွင် နှင်းဆီပွင့်နီရဲရဲ ရိုက်ထားသော လှိုင်းကြီးပွင့်ရိုက် ဒီဇိုင်းရင့်ရင့် ၊
အဆင်ကြမ်းကြမ်းအစကို ချပ်ထားသည့် ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ၊ လက်ဆောင်ထုပ်ပေါ်မှာ
မျက်လုံးဟောက်ပက် လူသေခေါင်းတွေ ၊လူရိုး ကြက်ခြေခတ်တွေ တမင်ဆွဲပေးလိုက်သည်။
ယောက္ခတွေ ရှေ့ လက်ဆောင်ထုပ်တွေ ဖြေတော့ ခင်မေလွင်သည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်
ရယ်မိသေးသည်တဲ့။

ခွင့်လွတ်သည်စိတ်နှင့် ပင် အောင့်ကို ပြန်ချော့ရသည်။
အဆက်အသွယ်လုပ်ရသည်။ခင်မေလွင် အမျိုး သား ကတော့ အောင့်ကိုတွေ့လျှက် အိမ်ထဲသို့
ရှောင်သွားရှာသည်။ ‘သူ့ယောကျ်ား ကတော့ ငါ့ကိုမုန်းမှာပဲ’ ဟုအောင်ကပြောရင်း

ရယ်သေးသည်။

မချစ်စု မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလဲ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို အောင်တို့တစ်သိုက် မဖိတ်တော့ဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်ကို သီးသန့် ခံပေါက်ဝယ်ကျွေးရသည်။ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ဓာတ်ပုံဆရာ ခေါ်ထားတော့လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခါးနီးဆဲဆဲ သတို့သားက သူ့ချစ်သူမချစ်စု အပြောနှင့် အောင့်အကြောင်းကို ခရေစေ့တွင် ကျသိနေပုံရသည်။

‘ကျွန်တော် ရော ပါရမလား’ ရိုက်ချိုးစွာ မေးလိုက်သည်ကို.....

‘မပါရဘူး’

အောင်က သူ့နှုတ်မှလွှတ်ခနဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေလိုက်သည်။ ချာစုက သတို့သားကို အားတုံအားနား ဖြစ်ကာ....

‘မိအောင်ရယ်၊ နင်ပါးစပ်မို့ ထွက်ရဲတယ်ဟယ် ၊ တစ်ခါတည်း နင့်လျှာကို ငါဖြတ်ထားချင်တယ်’

မချစ်စုတို့စုံတွဲ မကြားစေရအောင် တီးတိုးကြိမ်းလိုက်မိသည်ကို အောင်က ချာစုကို နည်းနည်း မှ အလျှော့မပေး။

‘ဪ.....ချာစု၊ နင်က နင်လင်....’

အောင့်စကားမဆုံးခင် အောင့်ပါးစပ်ကို သူငယ်ချင်းတွေ က ဝိုင်းပိတ်ကြကာ ဝှုးဝှုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားပြီး တသော သော ရယ်မောမိကြရသည်။ မချစ်စုက ဘုမသိဘမသိ မေးထိုးက မေးတော့ ချာစုက ဘာမှမဟုတ်ဘူးအဓိပ္ပာယ်နှင့် ခေါင်းခါပြရသည်။

မချစ်စုနှင့် ချာစုက သိပ်ခင်မင်ရင်းနီးသည်။ နဂိုမှ လခင်ချာယဉ်ဆိုတဲ့နာမည် က ချာစု ဖြစ်လာတာပင် ကြည့်။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးတွင် လည်း မချစ်စုသည် အအေးဆုံး ၊ အလိမ္မာဆုံး၊ ဝိုင်းအချစ်ခံရဆုံးပင်။

ထိုနေ့က သူငယ်ချင်းတစ်စု ရိုက်ကြသော ဓာတ်ပုံတွင် သတို့သမီးနှင့် တွဲလျက် သတို့သား ပါခွင့်မရရှာတော့။ ထိုနေ့ကစပြီး ကိုယ်ပျောက်သတို့သား ဘွဲ့မည်တွင် လျက်

ရှိသည်။

‘အေး...အောင်၊ နင့်အလှည့်ကျသိမယ်၊ သတိထား၊’

အားလုံးက ဝိုင်းကြိမ်းမောင်းကြရသည်။ ဘယ်လောက်ဆိုးသည့် အောင်ပါလိမ့်။
ထို့နောက် အောင်က ပြောသေးသည်။

‘ချစ်သူဘဝထက်ကျော်လွန်ပြီးကိုယ် ဘဝကို ယောက်ျား တစ်ယောက် လက်ထဲ
အပ်လိုက်တာ သက်သက်မိုက်မဲတာပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေး ဟာ မျိုး ဆက်ပြန့်ပွားရေ ဖြစ်ပေမယ်
အစဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတွေ အတွက် အဓိကကျတဲ့ အခြေခံတရားဒ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေ မှာ
အနာဂတ်အတွက် ဘဝ ရည်မှန်းချက်ဟာ အဓိကပဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုတာနဲ့ ဘဝဟာ
သေသွားတာပဲ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းလဲ ဆန်လာတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီးတာနဲ့ ငါ့လင်၊ ငါသား၊
ငါမယားရယ်လို့ ငိုတော့ တရားတွေ လွှမ်းလာတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကို ပျက်စီးစေတဲ့
လောဘတရားဟာ အထွတ်အထိပ် ရောက်လာတာပဲ’

တစ်ခါတုန်းက အောင်၏ စကားများ ကို ကိုလတ်သည် ရယ်ကာမောကာ နှင့်
အံ့သြမိရသေးသည်။

အောင်၏ မသိစိတ်တို့ ဖွဲ့ဖြိုး ရှင်သန်လာပုံကိုပဲ အံ့သြမိခြင်း ဖြစ်သည်။
လောကရဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ၊ သဘာဝဝတ္ထုတရားတွေ သိရန် ငယ်လွန်းလှသော အောင် ၊
သိသလိုလိုနှင့် မသိသေးသည့် အောင်သည် တချို့ ကိစ္စများ ၌ မသိသလိုနှင့် သိနေပြန်သည်။

လောက၌ ငွေကြေး၊ ရာထူး၊ အခွင့်အရေး တည်း ဟူသော လက်ဝေခံ
ဖောက်ပြန်သူတို့၏ စူးရှ ထက်မြက်လှသော လက်နက်ဖြင့် အသက်ထွက်သွားခဲ့ကြသော
လူစားများ အကြောင်း ကို အောင် ဘယ်လို သိပါလိမ့်။

အစက အောင်ဆိုသော မိန်းကလေး၏ ဦးနှောက်တွင် အဆိပ်အတောက်တွေ
နှင့် ပြီးသော ၊ အဆိပ်ငွေ့လွှမ်းသော အတွေ့အခေါ်တွေ နှင့် ပြည့်နှက်နေလိမ့်မည် ဟု
ထင်ခဲ့သည်။ တကယ်ပါပဲ။ အောင့် ဦးနှောက်ထဲတွင် သန့်စင်မွန်မြတ်သော အတွေ့မျိုး
စေ့များ ကြုံခဲ့လိမ့်မယ် မထင်ခဲ့။

စင်စစ်တော့ နောက်ချေးပုံထဲက ကြာပင်ပေါက်ခဲ့သည် သာ ဖြစ်သည့်ဟု ထင်စားမိသည်။ ကိုလတ်၏ မျက်စိထဲတွင် သူ့အိမ်အဝင်ဝရှိနောက်ချေးပုံထဲ ကြာပန်းတစ်ခက် စိုက်ခဲ့သော အမရာကိုသာ မြင်ယောင်မိသေးသည်။

ခေတ်သစ်မဟော်သောအတွက် နှစ် ဆယ်ရာစု အမရာ မွေးဖွားခဲ့လေပြီကား ၊ တင်စားမိပြန်သည်။ တင်စားပုံသည်။

တစ်ခါတစ်လေကျအောင် သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းသည် ဆန်းလည်း ဆန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

အောင်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရသည်မှာ တော့ မဆန်းလှပေ။ ပဲခူးတွင် တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့သော ဒေဝနှင့် ချောစုတို့ကို အကြောင်းပြု၍ သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တွေ့ကာစက အောင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ ထောင့်မကျိုး သော ရွယ်သူအမျိုး သားတွေ ကို အကြောင်းမဲ့ ဂျစ်တိုက်တတ်သော ၊ ခေတ်ပညာတတ်၍ လူတန်းစားမမှန်သော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပဲ ထင်ခဲ့မိသည်။

ကိုလတ်အပေါ် ဤမျှကျိုး နွဲ့ လိမ့်မည် ၊ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံလိမ့်မည် ဟု တစ်ခါမှ မမျှော်လင့်ခဲ့။ နှစ် လည် မဂ္ဂဇင်းအတွက် ပန်းချီဇိုင်းတချို့ ကို ဆွဲလာရင်း..

‘ကိုလတ်မကြိုက်ရင် ကျွန်တော် ပြန်ဆွဲပေးမယ် ၊ ကြည့်ပါဦး’

‘ကိုလတ်ကလဲ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ကို ရက်တိုတို နဲ့ စာမူတွေ နှစ် ရာကျော်တယ် ဖတ်ခိုင်းတာ၊ ခုတစ်လော ခေါင်းကို မူးနေတာပဲ’

‘ကိုလတ်က ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကိုက်ထားရင်းလက်က ပန်းချီဇိုင်းတွေ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှန်လှော်ကြည့်ကာ ဘာဘာညာညာ မပြောဘဲ ပြုံး နေသည်။ ဒေဝကလည်း မျက်နှာရှုံ့လျက်....’

‘ဒီကောင် နဖားကြိုး အတပ်တော့ တကယ် တော် တယ်၊

သူ့ယောက္ခမအတိုင်းပဲ၊ ငါ့ဟာ မနေ့က ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ရတာ မိုးရေထဲ၊ နဂိုက နင်တို့ပေးထားတဲ့ အိမ်သာဒေဝနာမည် အတိုင်းပဲ ၊ ဗိုက်နာတာ မနေ့က တစ်နေ့လုံး’

‘သေပါလား’

ဗလက ပြောရင်း ရယ်နေသည်။

အိမ်သာဒေဝ၏ ‘ချစ်ထွန်း’ ဆိုသော နာမည် ၊ ဗလဖင်ပြောင်၏ မင်းမောင်ဆိုသော အမေမှည့်သော နာမည် များ အပေါင်းအသင်း နှုတ်ဖျားတွင် ရော အသည်းနှလုံးတွင် ရော မရှိကြတော့။

ချစ်ထွန်းက အဆောင်ရောက်ကာစက ပဲဟင်းစားပြီး ဝမ်းခဏခဏသွားတတ်သော ကြောင့် သည်နာမည် တွင် သည်။ သည်နာမည် က သမိန်ပေါသွပ်ဆိုသော ကာတွန်းထဲမှာ ပါသည်ဆိုလား။ ချောစုပေးထားသော နာမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့ မိန်းကလေးများ နာမည် အပေး တကယ် ရက်စက်သည်။ ဗလဖင်ပြောင်ကလည်း ကာတွန်းထဲက နာမည် တဲ့။ ခြင်းခတ်လျှင် ခါးတောင်း မြှော င်နေအောင် ကျိုက်တတ်သော မင်းမောင်ကို ပေးထားသော နာမည် ဖြစ်သည်။

သည်နာမည် ကိုတော့ အောင်က ပေးထားတာတဲ့။ ဗလဖင်ပြောင်၊ သိုမဟုတ် ဗလ။ မခင် ခင်က ပေးထားတဲ့ နာမည် မို့ တယ်လည်း ပက်စက်တဲ့ နာမည် ပါလား။ ကြားကာစကများ ဆဲသလိုနာမိသေးသည်။ နောက်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ လိုလိုလားလား ဗလ၊ ဗလနှင့် သေးကွေးကြုံလိုသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ဆန့်ထုတ်ကာ ခပ်မတ်မတ် နေပြသည်။

ကားမှာ သုံးဘီး၊

လူမှာ ဒေဝနဲ့ ဗလ၊

ဘာမှတ်သလဲ....

ကြိုး ဝါးသေးသည်။ဒေဝရာ ဗလရာ အရပ်တွေ ကလည်းနည်းနည်း မှ ပေမမီ။

လေးပေဘာသာခန့် ခွေးပစ်တဲ့တုတ်လောက်ပဲရှိသည်။တစ်ခါတစ်လေ ဒေဝက မိန်းမတို့ ဟန်ပန်လေသံနှင့်

‘ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်မှာ အာဟာရချို့ တဲ့တဲ့ မိသားစုကို

အကြံဉာဏ်ပေးလိုပါတယ်ရှင်၊ ငွေကြေးမတတ်နိုင်တဲ့ မိသားစုမှာ တစ်မိသားစု ၁၂၅ကျပ် ပေးရတဲ့ ကြက်သားကို ဝယ်စားနိုင်မလား၊ တစ်လုံးကိုပြား ၇၀ ပေးရတဲ့ ကြက်ဥကိုရော ဝယ်ကျွေးနိုင်ပါမလား၊ ငါးတစ်ဆယ်သား နှစ် ကျပ်ခွဲ သုံးကျပ် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အာဟာရ ဖြစ်အောင် ကြောက်သား ငါးဥ စားပါလို့ ပြောရင် ဖြစ်ပါမလားရှင်၊ ဒီတော့ အာဟာရလဲ ဖြစ် , ဈေးလဲသက်သာတဲ့ ကုလားပဲ , မတ်ပဲ, ပဲစိမ်းငုံတို့ကိုသာရာဆပ် ဆိုတဲ့ ဆေးပြားတွေ လဲ ဆောင်ထားရင် သုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကန်စွန်းဥ , ကန်စွန်းရွက် ဟင်းနုနွယ်တွေ ကို ခုလိုမိုးတွင် မှာ ဘာရာဇင်းဆိုတဲ့ သန့်ကောင်ချတဲ့ ဆေးပြားနဲ့အတူ အပင်းလို့နိုင်တယ်လို့ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ အကြံပေးလိုပါတယ်ရှင်’

ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အောင်၏ ရယ်သံသည်

ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ တယ်လည်းအရယ်သန်တဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ ဘယ်လို မိန့်ကလေးပါလိမ့်။ ကိုလတ်က တွေ :မိသည်။

သည်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူတို့လူသိုက် စုဝေးလာကြသည်။ ပထမဆုံး

အချိန်မှန်ရောက်လာသူက ကိုလတ်။ ဖိုင်တွဲ တစ်ခု လက်ကကိုင်လျက် နေပူပူ၊ မိုးရွာရွာ ထီးမပါသော သူ။

နောက် ရောက်လာသူတွေ ကား ဒေဝနှင့် ဗလ။ လူနှစ် ယောက် ထီးတစ်ချောင်း၊

စာအုပ်တစ်အုပ်။ နောက်ခေါက်ထီးလေးတွေ ကိုယ်စီဆောင်းလျက် ရောက်လာကြသူ အောင်နှင့် ချောစု။ နောက်ဆုံး ဖတ်သီဖတ်သီနှင့် လက်တစ်ဖက်က ထီးကိုင်ကာ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် လွတ်အိတ်လွယ်လျက် ရောက်လာသူကား ကိုအောင်။

ရာမည် ဆောင်မှ လွန်၍ မြေလမ်းငယ်အတိုင်း လာခဲ့လျှင်သွမ်းမိုး၊ အုတ်ခင်း၊

အုတ်ကာ၊ ဂိုဒေါင်အပွင့်လို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် ရှိသတတ်။ ဦးချစ်ဆိုင် ဆိုသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အသက်သည် အိုမင်း ရင့်ရော်လှပေပြီ။ အောင်တို့အဖေ ငယ်ရွယ်နုနယ်စဉ်းတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။

တက္ကသိုလ်သမိုင်းတစ်လျှောက် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ အချစ်ရေး အဖြစ်အပျက်တွေ ကို အဘဦးချစ်ဆိုင်သည် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ပြီး၊ သိခဲ့ပြီး။

အဘသည် အသက်ကြီးရင့်လာသော်လည်း အရွယ်မအိုသေး၊ မကျသေး။ တတ်သစ်စ လူငယ်ကျောင်းသားများ နှင့် အတူခေတ်အမီလိုက်လျက် နပျံ့ဆဲ၊ တက်ကြွဆဲ၊ ထက်သန်ဆဲ၊ လန်းဆန်းမြဲပင်။

သဲခင်းထားသော မြေလမ်းဘေးတို့တွင် လည်းကောင်း၊ ဆိုင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လည်းကောင်း စိမ်းနုဖပ်လျက် လတ်ဆတ် လန်းဆန်းသော ငှက်ပျောရွက်ဖားဖားကြီးတို့သည် ငှက်ကျေးအတောင် ဖြန့်လိုက်သကဲ့သို့ ခပ်ပြေပြေစိမ်းနေသည်။

တောက်ပစွာ ကျွေးရက်လာသော နေအလင်းရောင် သည် မြသွေးရွှေရေး လုဘီသို့ ပန်းချီဆေးနယ် ရေး ခြယ်နေ၏ ။

ဆိုင်တွင် ၌ ပြာလဲ့လဲ့ နီယွန်မီးချောင်းအရောင် သည် လင်းနေသည်။ သူတို့အုပ်စုသည် ဆိုင်၏ တံစက်မြိတ်အဝတွင် ပင် ထိုင်နေကျ။

သူတို့သည် နိုင်ငံရေး စကားလည်း ပြောသည်။ စာပေ တရားလည်း ဟောသည်။ လူမှု ရေး ကိစ္စတွေ၊ ပေါက်တတ်ကရ ရယ်စရာတွေ လည်း ပြောသည်။ အငြင်းလည်းသန်ကြသည်။ တကယ့်လူဆူလူပူတွေ ။

ကိုအောင်နှင့် အောင်တို့က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်တတ်သလောက်၊ ဒေဝနှင့် ဗလတို့က လူသေးသော်လည်း စကားပြောသံက စူးခနဲစူးခနဲနှင့် တွံတေးသိန်းတန့် အသည်းကွဲသီချင်း ဟစ်သည့်အတိုင်း ကျယ်လှသည်။ ကိုလတ်နှင့် ချောစုက ဣန္ဒြေရသလိုလို လေးသံတိုးတိုးနှင့် မထိတထိ ရယ်စရာ ပြောသမားတွေ ။

ရှေ့ဘက်စားပွဲတန်းနှင့် ကပ်လျက်အုတ်ထရံတွင် ကြော်ငြာပိုစတာတွေ
ကပ်ထားသည်။ ကျူရှင်သင်တန်း၊ ရေကူး သင်တန်းနှင့် ဝတ္ထုကဗျာစာအုပ် ကြော်ငြာတွေ ။

ကိုလတ်က ဆေးလိပ်ပြာခေါင်းရှည်ကို မခြွေသေးဘဲ လက်ကြားညှပ်ထားသော
လက်နှင့် ဒေဝကို လှမ်းတို့ကာ ‘ဒီမယ်ဒေဝ’ ဟု ခေါ်ပြီး ကြောင်ငြာတစ်ပုဒ် စီပေးနေသည်။

ဆိုက်ဗီးရီးယားပြန်

ပရောဟိတ်လက္ခဏာ သုတေသီ

ဆရာဒေဝ ဘီအက်စ်စီ (သင်္ချာ)

၁၀ ခွန်းဟောလျှင် ၉ ခွန်း မှချလွှဲစေရမည် ။

မှာ :လျှင် ပိုက်ဆံပြန်ယူစရာမလိုပါ။

အောင်က တသော သော ရယ်မိပြန်သည်။ အရယ်ကလည်း သန့်ပါဘိ။
တကယ့်ကိုရယ်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဆရာဒေဝ ဓာတ်ပေါက်ထားသည်ဟု ကိုလတ်ကအပြော၊
ဒေဝက လက်တွေ့ အန္တရာယ်ကို မလွယ်နိုင်ဘဲ တကယ်ကို ဝါယောတွေ လွတ်လိုက်သည့်အခါ
‘အောင်ရယ်သံကြောင့် သူတို့အုပ်စု လူကြည့်ခံရပြန်သည်။ အောင်ရယ်သံသည် နည်းနည်း မှ
အထိန်းမရှိ။ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။’

‘တယ်....ဒီကောင်မလေး ရယ်တာနဲ့ သေတော့မှာပဲ’

ဗလက ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်ကို လုံးခြွေလျက် အောင့်ကို
လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။

ဆိုင်အပြင် တံစက်မြိတ်အလွန် စားပွဲနေရာတွင် ရုပ်အင်္ကျီတွေ ချွတ်လျက်
စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်တွေ နှင့် သံသံမဲမဲစစ်တုရင် ထိုးနေတတ်သော ၊ အခြား
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုတစိုက်ကြည့်ဖော်မရသော ကျောင်းသားတစ်စုပင် အောင်တို့
လူသိုက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အုတ်ထရံနှင့် ကပ်လျက် စားပွဲတန်းအရှေ့ဘက်တွင် ထိုင်နေသော အတွဲ တစ်တွဲ

သည် စောစောက လောကတစ်ခွင်လုံး မေ့နေဟန်တူသော်လည်း ကောင်မလေး၏ လက်ကိုကိုင်ထားသော သူ၏ လက်သည် လန့်ဖျပ်လျက် ကဗျာကယာ လွှတ်လိုက်သည်။

သို့တိုင်အောင်လည်း သူတို့လူစုသည် ရပ်တန်းကမရပ်ကြ။ ဒေဝကဆက်၍ ကြော်ငြာပိုစတာတစ်ခုကို ပါးစပ်အပြောနှင့် ချိတ်ဆွဲပြန်သည်။

ဆရာဗလ (A to Z ဘွဲ့ရ)

ဒီ လုံး ကျူရှင်

ဒီ မှန်းသူတိုင်း မုချ ဗလက်ပြစေရမည် ။

မကျလျှင် ပိုက်ဆံဆယ်ဆ ပြန်အမ်းမည် ။

(ဘုရားစူး)

‘ချောစု၊ အောင့်ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ဆိုထားလိုက်’

ဗလက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အောင့်ရယ်သံက တိုးသွားသည်။

‘ရယ်စမ်းပါစေဗျာ၊ ရယ်တာ အပြစ်မရှိပါဘူး’ ဟု ကိုလတ်က လူမိုက်အားပေးလုပ်သည်။ အောင့်ကို သိတာမကြောသေးသော ကိုအောင်က အောင့်ကို ထူးဆန်းသလို စိုက်ငေးနေသည်။

ထို့နောက် သူတို့လူသိုက် ဘဲသားမုန့်တွေ၊ သစ်သီးကိတ်မုန့်တွေ ကို နံနက်စာထမင်းလွှတ်အစားပစ်ကြသည်။ ထို့နောက် ကိုလတ်က မှတ်မှတ်ရရပိုက်ဆံထရှင်းလိုက်သည်မှာ ငွေ ၃၀ နီးပါးခန့်ကျသွားသည်။

လူခြောက်ယောက် စားတာ ငွေသုံးဆယ်ကုန်သတဲ့။ ကြားဖူးကြသလားဟု ချောစုက မေးသည်။ စားဖူးတယ်ဟေ့ ဟု ဗလက ပြန်အော်သည်။

‘ကိုလတ်က ဘော်ဇာပါလား’

အောင်ကအံ့သြနေသည်။

‘ဘော်ဇာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံဆိုတာ အဲလို တစ်ခါတစ်လေ သုံးပေးရတယ်’

ကိုလတ်က သူ့အဖြေနှင့် တူ အံ့ကျ။

ဒေဝ၏ မျက်နှာ ကတော့ ရှုံ့မဲ့နေသည်။

‘နောက်ရက်တွေ ကျတော့လဲ ဝက်ခန်းလို့ ထမင်းနှစ် နပ်ကို တစ်နပ်တည်း ပေါင်းစားကြတာပေါ့ကွာ၊ စောစောက ငါတွေ့လိုက်ရတာ တော့ ဒီကောင့်အိတ်ထဲ အဲဒီ ၆၄ သုံးဆယ်ပဲနီးကောင်တွေ နဲ့ပေါင်းမှ ငါလဲ အကျင့်ပါနေပြီး၊ တစ်ခါတလေရေချည်း ထသောက်ရတဲ့ နေ့တွေ တောင် ရှိသေး’

ဒေဝက ကိုလတ်နှင့် ကိုအောင်တို့ဘက် မေးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။
ဆိုင်တွင် စုစု စားကြသော အခါ ရှားရှားပါးပါး ပါလာတတ်သော အောင်နှင့် ချာစုတို့ကို မိန်းကလေးတွေ အနေနှင့် ကိုလတ်ရော၊ ကိုအောင်ရော ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံထုတ်ခွင့်မပေး။

ကိုလတ်များ တစ်ခါတုန်းက ဟောက်ပစ်တာ လန့်ပြီး တောင် တုန်သွားတယ်။
အောင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောဖူးသေးသည်။

ဒေဝနှင့် ဗလတို့အခြေအနေ ကတော့ ငါးပြားစေ့ တစ်စေ့တောင် မရှိသည့် အခါတွေ သာ များ သည်။ ဘတ်စ်ကားစီးတိုင်း လက်မှတ်မဆုတ်ဘဲ ခပ်တည်တည် စီးလျှင်စီး၊ သည်လိုစီးလို့မှ မရလျှင် မှတ်တိုင်တွေ မှာ ဆင်းလိုက် ပြန်တတ်လိုက်နှင့် လိုရာခရီးကို ရောက်စေသည်။ ဆိုးလိုက်တဲ့အ ဖြစ်နယ်။ ချာစုက ညည်းသည်။

‘လူတွေ အ ဖြစ်ဆိုတာ နင်ခုမှ သိသလား’

ဒေဝက မိန်းမလို ရန်ထောင်းလိုက်ပြီးနောက် လေ့ကျင့်ခန်း စာရွက်အလွတ်တစ်ခုပေါ် မကျေမနပ်နှင့် တောင်ခြစ်မြှောက်ခြစ် ရေး နေသည်။

ပစ္စက္ခဝေဒနာ

အောင်က ချက်ချင်း ပင် ခေါင်းစဉ်တပ်ပေးလိုက် လေသည်။ ကိုလတ်သည်

အောင်ရဲ့ အရောင် လက်နေသော မျက်လုံးတောက်တောက်လေးများ ကို လှမ်း၍
ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူတို့နှစ် ယောက် အကြည့်ချင်း လမ်းခုလတ်တွင် ခလုတ်တိုက်မိကြပြီး
မျက်လွှာကိုကပြာကယာ ချလိုက်သော အောင့်ရင်ထဲမှ ဝိညာဉ်၏ အရောင် အသွေးကို
စစ်ဆေးနေမိသည်။

‘မစ္စက္ခ ဝေဒနာ’ တဲ့လား

ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိ

နတ္ထိဥစ္စာ ဗလာ မျက်နှာမဲ့နှင့်

ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာဟာ

လူတွေ မှာ ကပ်ရောက်နေတဲ့ ရောဂါ ဆိုးလေ။

ငွေ...ငွေဆိုတဲ့ အရာနဲ့

ဖန်တီးတဲ့ ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်စရာ

အရာဝတ္ထုတွေ အားလုံး

လိပ်ခုံးကား ထည်ထည်ဝါဝါ

ကော်ရိုလာ၊ မာစီဒီး

ရူမငြီးတဲ့ ရေခဲသေတ္တာ

ရီကော်ဒါ ကတ်ဆက်၊ ပင်နယ်ဆိုးနစ်နဲ့

ဖိလစ်ပိုင်လုပ် သုံးရာတန်နဲ့ ခုံဖိနပ်

ရာကျော်တန် ဟောလစ်ဘူးတွေ ဟာ

တို့လူတွေ အများ စုအတွက် ကတော့

သက်သက်မဲ့ လှောင်ပြောင်နေတဲ့

အရာတွေ သာ ဖြစ်သည်။

မိုးသက် လေအေးတို့သည် ငှက်ပျောရွက် ဖတ်များ ကို အတင်းပွေဖက် နှုတ်ဆက်လိုက်သော အခါ ငှက်ပျောရွက်ရှည် ဖားဖားတို့သည် ရှက်စနိုးနှင့် အတင်း ရုန်းထွက်နေလေသည်။

သို့နှင့် ပင် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါဘဲ မိုးသည် ဗြုန်းစားကြီး ရွာချလိုက်လေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တံစက်မြိတ်တွင် မိုးစက်များ သီးလာကာ စားပွဲပေါ်သို့ မိုးပေါက်တွေ သွန်ကျလာသည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာမူများ ၊ ပန်းချီဒီဇိုင်းများ ၊ စာအုပ်များ ၊ ဖိုင်တွဲ များ ကပျာကယာ မ၊ ယူကြကာ ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲတစ်နေရာသို့ ပြေးဝင်ကြရသည်။

အောင့်လက်ထဲတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၏ နောက်မှီတွင် ချိတ်ထားသော ကိုလတ်၏ တက်ထရက် တိုက်ပုံအင်္ကျီပါလာသည်။ မီးခိုးရောင် အဖျော့ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ကိုလတ်၏ လက်သို့ ကမ်းပေးကား.....

‘ကိုလတ်က ဘော်ဇာပဲ ၊ တက်ထရက် တိုက်ပုံတွေ ဘာတွေ နဲ့’

အောင်က ပြန်ပြောသည်။ ကိုလတ်က ပြုံး လျက်....

‘ကျေးဇူးဘ၏ ပဲ ၊ ကိုယ်မှာ ဒီတစ်ထည်ပဲ ရှိတာ’

‘ငှားလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

ချောစုက နောက်သည်။ ဒေဝက မလုံ။ သူ့ခါးတွင် ဝတ်ထားသော အဝါနုရောင် လေယာဉ်မောင် အင်္ကျီလက်တိုကို လှမ်းငုံကြည့်လိုက်သည်။ ကိုအောင်က ဒေဝ၏ ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ လှမ်းပတ်ကာ....

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ့အင်္ကျီမိုးစိုရင် ဖြန့်လှန်းထားနော် ၊ ဖားဥတွေ စွဲကုန်လိမ့်မယ်’

တသော သော ရယ်မောမိကြသည်။

ကိုလတ်သည် ရယ်ရင်း၊မောရင်း၊ စကားပြောရင်းပင် အောင် ရေး ဆွဲခဲ့သော
ပန်းချီဒီဇိုင်းများ ကို ကဗျာရဲ့ အကြောင်းအရာများ နှင့် တိုက်ကြည့်နေသည်။ အောင်ရေး
ဆွဲသမျှပန်းချီဒီဇိုင်းများ ထဲ ‘လူပြိတ္တာ’ ဆိုသည် ကဗျာအတွက် ရေး ဆွဲထားသော
လူမျက်နှာနှင့် မြွေခန္ဓာကိုယ် ပန်းချီဒီဇိုင်းကို အကြိုက်ဆုံးပဲတဲ့။

‘သဘာဝ လူသား’ ဆိုတဲ့ ကဗျာအတွက် ရေး ဆွဲထားသော ပန်းချီ ဒီဇိုင်း
ကတော့ လေးထောင့်စပ်စပ် မျက်နှာတွင် အတွေ့ မပါလို့ မကြိုက်ဘူးတဲ့။ အရုပ်မျက်နှာမှာ
လည်း တင်းလွန်းသည်ဟု ကိုလတ်က ပြောတော့.....

‘ကျွန်တော် ပြန်ဆွဲပေးမယ်လေ’

အောင်က မဆိုင်းမတွ ပြောသည်ကို ချောစုက တအံ့သြ ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ကိုလတ်၏ ဖိုင်တွဲ ကို ဒေဝက လှမ်းယူကာ ထုတ်လိုက်သော ပန်းချီ
ဒီဇိုင်းတွေ အနက် သံချူးကြိုး တွင် အတောင်များ နှင့် ငြိနေသော ဌက်ကလေးများ၊
ထင်းရှူးပင် အမှောင်ရိပ်မှ ဆီးမီးခွက်ငယ် ဒီဇိုင်းများ ကို ယူကြည့်လိုက်သော အောင်က....

‘ကိုလတ်လဲ ပန်းချီ ဆွဲတတ်တယ်’

‘ထင်းရှူးပင်နဲ့ မီးခွက် ကတော့ ကိုအောင် ဆွဲထားတာလေ’

ကိုလတ်က ထုံးစံအတိုင်း တိုက်ရိုက်အဖြေမပေး။ ကိုအောင်သည် ပုံနှိပ်လက်စ
စာမူတစ်ခု၏ ပရ(စ်)ကို စစ်ဆေးရင်း နားစွန် နားဖျားနှင့်

‘ငါမယူပါဘူးကွ၊ ဒီမီးခြစ်က ငါ့ဟာပါ’

ကြားမိကြားရ သူ့ထင်ကြေးနှင့် သူ့အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ပြောလိုက်သဖြင့်
ကိုအောင်အား ကြည့်ကာ ရယ်မောမိကြသေးသည်။ ထို့နောက် ကိုအောင်၏ လက်မောင်းကို
ကိုလတ်က လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုအောင် နှုတ်ခမ်းဖျားမှ မီးငွေသေနဓာ
ဆေးလိပ်ကို ကိုလတ်က မီးညှိပေးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ် ယောက် သိပ်ချစ်တာပဲဟု
သည်ကတည်းက အောင်နှင့် ချောစုတို့က တွေ့ မိကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဖြူတာနှင့် ညိုတာချင်းသာ ကွာသည်။

ကိုယ်လုံးပုံစံကတူသည်။ အရပ်မြင့်တာချင်း၊ ပိန်တာချင်း၊ ရုပ်ချင်းကျ နည်းနည်း ကွာပြန်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံး ယောကျ်ား ပီသသော်လည်း ကိုလတ်က လူပုံချောသည်။ ကိုအောင်က ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှသာ။

အပြုအမူချင်းကျတော့လည်း ကိုလတ်က တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် သွေးအေးအေး အလုပ်လုပ်တတ်သည်။ ကိုအောင်က ပျာယီးပျာယာနှင့် သူ့ကြည်ရတာ အမြဲလိုပင် အလုပ်များ နေတတ်သည်။ အလုပ်လည်း တကယ်များ သည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ မကြာခဏ ထူထပ်ရှည်လျားလာပြီး တစ်ခါတလေ မရိတ် ဖြစ်ဘဲ ထားထားတော့ ချောစုက သူ့ကို ဘောပုန်းကြီးစံဖဲဟု နာမည် မှည့်သည်။ အောင်ကတော့ သူ့ကို ‘ဘိုမုတ်ဆိတ်’ တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဘိုမုတ်ဆိတ် နာမည် ကို အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

‘ကိုလတ်ကိုတော့ နာမည် ဝှက် ပေးမထားဘူးလား’

ကိုအောင်က မေးသည်။ အောင်က ရယ်လျက်....

‘ဟင့်အင်...တဲ့’

‘ဘာ ဖြစ်လို့ သူ့ကျတော့ နာမည် မပေးတာလဲ’

‘ပေးစရာမှ မရှိဘဲ’

‘သူ့ကျတော့ ပေးစရာမရှိဘူး’

‘နာမည် က အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှ ပေးရတာ ’

‘တယ် မျက်နှာလိုက်ပါလားဟာ’

‘မလိုက်ပါဘူး ကိုအောင်ကလဲ၊ နာမည် မှ ခေါ်စရာမရှိတာ ၊

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ’

‘ဒါပေါ့လေ၊ နာမည် တောင် မခေါ်ရက်လို့....’

ဤတွင် ရောင် :ရင်း ကိုအောင့် စကားက လွန်လာတယ်။စကားပြောပါများ
စကားထဲက ဇာတိပြလာသည်။ကွယ်ရာတွင် သူတို့ အချင်းချင်း ကိုလတ်နှင့် ကိုအောင်ကို
နောက်ပြောင်ခဲ့ကြသည်။ အစအနများ မသိမသာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒေဝနှင့် ဗလတို့ က
တသော သော ရယ်မောနေကြသည်။

ချောစုကလဲ ဘယ်သူမှမမြင်စေရဘဲ အောင့်ကို တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်တာကို
ကိုလတ်က ဖြတ်ခနဲမြင်လိုက်မိသည်။ အောင့်မျက်နှာကို ချက်ချင်း လှမ်းကြည့်မိလိုက်တော့
အောင်သည် မျက်လွှာချကာ ခေါင်း မသိမသာ ငုံနေသည်။

အောင် ရှက်နေတတ်သော အပြုအမူမျိုး မကြာခဏပင်
ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မြင်ရဖူးသည်။

ဒေဝတို့လူသိုက် အောင့်ကို နှစ် ခါသုံးခါမျှနှိပ်စက်ဖူးသည်။ လက်ဖက်ရည်ပိုင်း
ရောက်သည်နှင့် ရောက်လာသူတို့ပါလာသမျှစာတွေ ၊ကဗျာတွေ ၊ မှတ်စု၊ စာညွှန့်၊ ဝတ္ထု
အတိုအထွာတွေ ၊ ရည်းစားစာတွေ (ပါလာခဲ့သည်ရှိသော်) ရှိသမျှလွယ်အိတ်တွေ ၊ ဖိုင်တွဲ
တွေ ထဲမှ အကုန်ထုတ်ကာ ပိုင်အော် ဖတ်ကြတာ သူတို့အကျင့်ပင်။

သည်လိုဖတ်ကြရင်း တသော သော ဟားတိုက်ရယ်မောသံသည် လေနင့် အတူ
ငှက်ပျောတောဘက်သို့ ပျံ့လွင့်သွားတတ်သည်။

ပထမဆုံးထိသူက ကိုအောင်။ ကိုအောင့်လွယ်အိတ်ထဲမှ မိန်းမလက်ရေး နှင့်
စာတစ်စောင်။ ကိုအောင်က ကိုလတ်မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲကြည့်ကာ စာကိုလှမ်းလုတော့မရ ၊
ဗလ လက်ထဲ ရောက်သွားလေပြီ။ အာပြုလျှာပြဲနှင့် အော်ဖတ်နေကြသော ဒေဝနှင့် ဗလ
နှုတ်ဖျားတွင် ကိုအောင်၏ စာအခြေအနေက ဆိုးသွားရှာသည်။

ကိုအောင်ရေ

ဒီတစ်ခါအိမ်လာရင်မေမေ့ အတွက်ဘီဗစ်(ဗီ.vit)ဝယ်ခဲ့ပါ။

ဆက်ဆက်ဝယ်ခဲ့နော်။မေမေနောက်ကျောတွေ တတ်နေလို့။ ကိုကိုလတ် တစ်ယောက် လဲ
အိမ်ပြန်မအိပ်တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ကိုအောင်နဲ့အတူတူရှိနေလား။ မေမေ

သိပ်စိတ်ပူနေတယ်။ ခင်လတ်လဲ စိတ်ပူတယ်။ ကိုအောင်ရော အိမ်ပြန်အိပ်ရဲ့လား။ နှစ်
ယောက် စလုံး အတူတူပါပဲ ၊ မထူးပါဘူး။ တကယ့်လူဆိုးတွေ ။ တစ်နေရာရာမှာ သွားအိပ်ရင်
အိမ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါလို့ ကိုကိုလတ်ကို သတိပေးလိုက်စမ်းပါ။ သိပ်ခက်တာပဲ။
မေမေပရက်ရှာတွေ တတ်လာရင် ကိုကိုလတ် တရာခံပဲ။ ခင်လတ် တကယ်စိတ်ဆိုးတယ်။

ခင်မလတ်

ဒေဝသည် ကိုလတ်၏ ရင်ပတ်ကိုလှမ်းဖီကာ ‘ယောက် ဖရေ...ယောက် ဖရဲ’ဟု
အော်လိုက်သည်။ သည်အချိန်အထိ အောင်သည် ရယ်မောနိုင်ခဲ့သေးသည်။

နောက်တစ်ချို့တွင် အောင်၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်ထဲမှ ကတ်ပြားတစ်ခု
သွားတွေ့သည်။ အောင်က လိုက်လုသည်။ မရတော့။ ကတ်ပြားပေါ်မှ....

တစ်ကမ္ဘာလုံး

တစ်ပြည်လုံးမှာ

အချစ်ဆုံးသော သူကလေး။

မောင်ပန်းမွှေး

ရေး ထားတာကို ဗလက ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်လိုက်ပြီး ကတ်ပြားနောက်မှ
လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

အောင်ရေ.....

မောင်ပန်းမွှေးက အဲဒီ လို အထွန်းကိုယ်စား ပြောထားပေးတယ်။
သတိရနေတယ်။ အောင်စာရေး ပါ။ တို့လဲ ရေး မယ်။

အထွန်း

ဘုရားကြီးရပ်၊

တရုတ်တန်း၊ ခုံရွာမြို့ ။

‘အထွန်းတဲ့၊ ဘယ်သူလဲ အထွန်းဆိုတာ’

ရင်ထဲတွင် မျှသိပ်နိုင်စွမ်းမရှိသော မေးခွန်းသည် ကိုလတ်နှုတ်ဖျားမှ လွှတ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘အထွန်းဆိုတာ မိန်းကလေးပါ’

အောင်ကလည်း ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ ခပ်သွက်သွက်လေး ဖြေရှင်းလိုက်မိသည်။ ကိုအောင်က သဘောကျသလို တစ်ချက်ရယ်လျက်.....

‘နင်တို့ အမျိုး သမီးတွေ နာမည် ကလဲ အထွန်းတို့၊ အောင်တို့၊ ဒိုက်တယ်ဟာ’

‘ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် က အထက တုန်းထဲက သူငယ်ချင်း’

‘အ...အချစ်တော် လား’

ဒေဝက မဆင်မခြင် ဖျတ်ခနဲ ဝင်မေးမိသည်။ ဒေဝခေါင်းကို ဗလက လှမ်းပုတ်ပြီး ပြောလိုက်မိတာကလည်း.....

‘ဒါ မင်းအပူလား’

အောင်က မျက်နှာနီလာကာ အနေရခက်သွားသည်။ ဗလပြောလိုက်မှ အခြေအနေက ပိုးဆိုးသွားသည်။ အောင်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း တည့်သွားကာ နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားလျက်.....

‘ဘယ်က အချစ်တော် ရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် လုံးလုံး ဝါသနာ မပါဘူး၊ အောက်တန်းကျတယ်’

လေသံခပ်မာမာနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပက်လိုက်သည်။

‘ငါ မသိလို့ ပါဟာ ၊ နင်ကလဲ စိတ်ဆိုးတာက အလျင်ပဲ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်’

ဒေဝက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်လည်း အောင်က မကျေနပ်တော့။

‘ကျွန်တော် ကို သက်သက်မဲ့ အထင်သေးတာ ၊ ဒေဝက သိပ်စော်ကားတာပဲ’

‘ဟာ....မဟုတ်ရပါဘူးဟာ’

‘ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် ကို ဒီလိုထင်တာ...’

အောင်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။ ဒီပြဿနာမျိုး ကလည်း ပြောင်ဖွင့်ပြော ဖြေရင်းဖို့ခက်သဖြင့် အောင့်မှာ နှုတ်ခွန်းဆိုတ်ဆိုတ် နေလိုက်ရသည်။ ဗလက ဝမ်းနည်း ပန်းနည်း ဖြစ်နေသော အောင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာ လေသံပျော့ပျော့နှင့်

‘ငါတို့က နင့်ကို အထင်သေးတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး အောင်ရာ’

‘ဘယ်နှယ် အထင်မသေးရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် မပြောချင်လို့၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒေဝရော၊ ဗလရော ခင်ဗျားတို့ စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးရမယ်’

အောင်က စားပွဲကို သူ့လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ အောင်ဆိုတာက တကယ့်မီးခဲပေဘဲ။

‘အေးပါဟာ ၊ ရုပ်သိမ်းပါတယ်’

ဒေဝနှင့် ဗလတို့က ပြိုင်တူလို ပြန်ဖြေကြသည်။ ကိုလတ် ကတော့ စီးကရက် မီးခိုးငွေ့များ ကြားမှ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသော အောင်၏ သွေးရောင် လွှမ်းနေသည့် မျက်နှာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးနေသည်။ မျက်ရည်တွေ ကြောင့် အောင့်မျက်လုံးတို့သည် ရွန်းလဲ့ တောက်ပနေကြသည်။

အောင် ရုတ်တရက် မျက်ရည်ကျလာတာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးကြသဖြင့် ကိုအောင်ရော၊ ဒေဝရော၊ ဗလရော အောင့်အား ငေး၍ သာ ကြည့်နေမိကြသည်။ ချောစုက အောင်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ကိုလတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်ဖော့ဖော့လေးချလိုက်ရင်း အောင့်ကို နှစ် သိမ့်ဖို့ စကားလုံးတွေ ကို ရှာဖွေနေမိသည်။

‘ကျွန်တော် အစ်မတွေ က အဆောင် ရနေတော့ ကျွန်တော် တို့မိသားစုထဲ

ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းကလေကချေနဲ့ အပြင်ဆောင်နေရတဲ့ဘဝကိုး ၊
အထင်သေးကြမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို အဲလို ထင်တာ သိပ်ရှက်တာပဲ၊ ဝမ်းလဲ နည်းတယ်’

သည့်တုန်းက အောင့်တွင် တခြား ဒေါသထွက်စရာတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက်
နာကြည်းစရာတွေ ၊ ခံပြင်းစရာတွေ ရှိလိမ့်မည် ဟု ကိုလတ်က ရုတ်ခြည်း တွေ့ လိုက်မိပြီး....

‘ဒေဝနဲ့ဗလတို့က အလေးအနက်သဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး
အောင်ရယ်၊ သူတို့ပါးစပ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့နဲ့၊ သက်သက်မဲ့ အာချောင့်တာပါ။ ကိုယ်တို့အားလုံး
အောင့်ကို အထင်းမသေးပါဘူး၊ ဘာလို့ အထင်သေးရမှာ လဲ၊ အထင်မသေးတဲ့အပြင်
အထင်တောင် ကြီးကြတာ’

‘မလိုပါဘူး’

အောင်က ကလေးလိုဆိုးရင် စက်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။ ကိုလတ်က စိတ်ရှည်စွာ ပြုံး
လိုက်သည်။ အောင်သည် လူကြီးအသိဉာဏ်နှင့် ပြ ကတော့ ကလေးစိတ်။ ဒါကို
နားလည်လျက် ခွင့်လွှတ်မိသည်။

ကိုအောင် ကတော့ ‘အောင့်’ ကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောနေသည်။ အောင်က
ကိုအောင့်ဘက်လှည့်ပြီး.....

‘ခင်ဗျားက ဟားတာပေါ့’ လှည့် ရန်ထောင်သေးသည်။

‘မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ ငါက နင် ဖြစ်နေတာကို သဘောကျလို့ပါ’

‘ဘာသဘောကျတာလဲ’

‘ဒါလေးနဲ့ နင် စိတ်ဆိုးစရာလားဆိုတာ တွေ့ မလို့ပါ’

‘အိုး...ကျွန်တော့် ကို တကယ်အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ဝေဖန်ပေါ့၊ ကျွန်တော်
ဘယ်တုန်းက စိတ်ဆိုးဖူးလဲ၊ ခု ကျွန်တော် သိက္ခာကို ဖိနပ်အောင်ထဲ ပို့လိုက်ကြပြီပဲ’

‘မပို့ပါဘူးဟာ၊ ဒီသဘောလုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး’

ဒေဝက ကပ္ပကယာ ဝင်ဖြေသည်။ ကိုအောင်သည် ရုတ်ခြည်း အရယ်ရပ်ပြီး.....

‘ငါတို့ သိပါတယ် အောင်ရာ၊ ဒီလို စာရိတ္တပျက်ပြားတာတွေ ၊

ဖောက်ပြားတာတွေ ၊ အယောင်ဆောင်တွေ ကို ငါတို့ စက်ဆုပ်သလို နင်လဲ စက်ဆုပ်မှာ ပဲဆိုတာ ၊ ပြီးရောပေါ့ဟာ၊ တို့တွေ အားလုံး လမ်းတစ်လမ်းကိုပဲ လျှောက်နေကြတာပဲ၊ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ အထင်မသေးဘူး၊ ဒါတော့ နင်ယုံ’

ကိုလတ်၏ အချစ်စကားတွင် လည်း.....

‘ကိုယ်တို့ အောင့်ကို ဘာလို သိက္ခာချရမှာ လဲ၊ ခုထိ ကိုယ်တို့ကို

နားမလည်သေးဘူးလား အောင်ရယ်၊ အပြင်ဆောင်မှာ နေရတာ နဲ့ တို့က အထင်သေးစရာ ဘာရှိသလဲ၊ အပြင်ဆောင်မှာ ကျောင်းအဆောင်နေခွင့်မရတဲ့ အောင်တို့လို မိန်းကလေး သန့်သန့် အများ ကြီး နေတာပဲ၊ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး’

‘တစ်လ အခန်းခလေးဆယ်ပဲပေးရပြီး ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ချွေချွေတာတာလေး

ချက်စားရင် စားစရိတ်တောင်သက်သာ သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ က ပိုလွတ်လပ်တာ တစ်ခုပဲ၊ ဒါလဲ မိန်းကလေးတွေ အတွက် အရည်အချင်းစစ်ဆေးတဲ့ မှတ်ကျောက်တစ်ခုပေါ့’

သည်စကားရပ်ကိုတော့ အောင် သဘောကျသလို ဖြစ်မိပြီ မျက်နှာက ပြုံး

ယောင်သမ်းမိသည်။

‘ဒီမှာ က ပိုလွတ်လပ်တာတစ်ခုပဲ ၊ ဒါလဲ မိန်းကလေးတွေ အတွက်

အရည်အချင်းကို စစ်ဆေးတဲ့ မှတ်ကျောက်တစ်ခုပေါ့တဲ့။’

‘ဟုတ်တယ်လေ...အောင်ရဲ့ ၊ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ် ဖြစ် ၊ ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်

ဖြစ် စည်းကမ်းတွေ ဘောင်တွေ ခတ်မှပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းသိမ်းတတ်ရမှာ လား ၊

အပြင်ဆောင်နေနေ၊ အတွင်း ဆောင်နေနေ၊ အိမ်မှာ ပဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်

အလုပ်ခံရပြီးနေနေ ဖောက်တဲ့လူ ဖောက်တာပဲ၊ မဖောက်တဲ့ လူက မဖောက်ဘူးပေါ့၊

အသက်ငယ်သေးတဲ့ တို့နှမလေးကို အစတုန်းက စိတ်ပူခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ၊ ခုတော့

မပူတော့ပါဘူး၊ အောင့်အခြေအနေကိုတွေ ရပြီး တို့အောင့်ကို စိတ်ချလာတယ်၊

ယုံကြည်လာတယ်၊ အောင့်ဘက်ကလဲ ကိုယ်တို့ စေတနာကို နားလည်စေချင်တယ်’

သည်အခါကျတော့လည်း ကလေးငယ်ပမာ အောင့်မျက်နှာ အမူအရာသည် ကိုလတ်စကားကြောင့် ချက်ချင်း ပြောင်းလာသည်။

အောင့်မျက်နှာ သုန်မှု နိတာ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားသည်။ အောင့်မျက်နှာသည် ခဏချင်းပင် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ဗလသည် သူ့မျက်နှာထက် မတန်တဆကြီးသော မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လျက် ရယ်နိုင်၊ မောနိုင် ဖြစ်လာသည်။

ဒေဝ ကတော့ မျက်လုံးကို မှေးစင်ကာ အောင့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အောင့်ရှေ့နားတွင် သူ့လက်နှစ် ချောင်း ထောင်ပြကာ ‘အောင် ၊ မိစ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

အောင်ကလည်း ရယ်ကာ မောကာ မျက်နှာငွေလ ရွှင်ပျပျနှင့် သူ့လက်ချောင်းများ ကို ပြန်ထောင်ပြရင်း ‘မိစ်...မိစ်’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

(၃)

အောင့်ကို စိတ်ဆိုးလွယ်သလောက် စိတ်ပြေလွယ်သော ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ဆိုတာထက် ပို၍ သိစရာတွေ ရှိနေမလားဟု ကိုလတ်ရော ကိုအောင်ပါ
အမြဲတွေ့ သည်။ တွေ့စရာတွေ လည်း ရှိလိမ့်မည် ဟုထင်သည်။

တကယ်လည်း အောင့်ရင်ထဲတွင် ပြောစရာ အခန်းကဏ္ဍ တွေ ကလည်း
အစုံစုံပင်။

‘သူတို့ကတော့ ငါ့ကို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့လေးနဲ့
စိတ်ဆိုးလွယ်လိုက်တာလို့ ထင်မှာပဲ ချောစုရယ်၊ ငါ့မှာလဲ ငါအကြောင်းနဲ့ ငါပေါ့ဟယ်၊
စက်ဆုပ်စရာတွေ၊ စိတ်မသတိစရာတွေ၊ ခံပြင်း ဒေါသထွက်စရာတွေ အများကြီးပဲ
ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ သူတို့နားလည်အောင် ငါ ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ’

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ချောစုက ထမင်းအိုးတစ်လုံးကောက်တည်းပြီး
ကြက်သွန်အခွံနွှာမြဲ။ အောင်က ငရုတ် တစ်ဆုံညှက်အောင် ထောင်းမြဲပင်။ အဆောင်တွင်
ဝယ်ထားသော ဘဲဥ ဖြစ်စေ၊ ဝက်သား ပြုတ် ဖြစ်စေ ဟင်းတစ်ခွက်ရအောင် ချက်ကြသည်။

ညမနက် ချက်ထားပြီး ဖြစ်တတ်သလို စားကြသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း
လက်ဖက်သုပ်၊ မြေပဲဆန်ကြော်နှင့် ထမင်းတစ်နပ် ပြီးချင်း ပြီးသွားသည်။

ပေါင်မုန့်နှစ် ချပ်၊ ငါးပိကြော်နှင့် လည်း ထမင်းတစ်နပ်စာ ဖြစ်အောင်
စားပစ်လိုက်ကြသည်။

ရောင်ရဲသော ဘဝမို့ မညည်းညူကြတော့။ ချောစုနှင့် အောင်တို့နှစ်ယောက်
စလုံး အတွဲ ညီသည်မို့တော် ပါသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင်
စိတ်မကျေနပ်စရာရယ်လို့လည်း မရှိ။

သူတို့ကြားတွင် အဘိဇ္ဈာ တံတိုင်းမရှိ။ အပြိုင်အဆိုင်အတူအပ တံတိုင်းမရှိ။
နားမလည်တာတွေ၊ မစာနာတာတွေ မရှိ။

ချောစုက အောင့်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ရယ်မောရင်း.....

‘အေးဟဲ့၊ အချစ်တော် ကိစ္စကြီးဆိုတော့ ရှင်းရ ခက်တာပေါ့ဟယ်၊ နင်ကလဲ စိတ်ဆိုးလာရင် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နဲ့ စကားအကုန် ဖွင့်ပြောတာနဲ့ ငါ့ကို မျက်လုံးပြူး နေတာပဲ၊ နင်များ အကုန်လျှောက်ပြောပစ်မလားလို့’

‘ငါပြောမလားတဲ့....သေနာမရဲ့’

‘မသိဘူးလေ ၊ နင်က မပြောသင့်တာတွေ လဲ ပြောတတ်လွန်းလို့၊ ငါ့ကို ခေါင်းကြီးနေတာပဲ’

‘ဒါတော့ ငါဘယ်ပြောပါမလဲဟယ်၊ မောင်နှမလိုရင်းနှီးကြပေမယ့် သူတို့က ယောက်ျားတွေ ပဲ၊ မိန်းမကိစ္စပြောလို့ ဖြစ်မလား၊ ယောက်ျား၊ ယောက်ျားသတ်သတ် ၊မိန်းမ ၊ မိန်းမသတ်သတ်ပေါ့၊ ဒါလောက်တော့ ငါနားလည်ပါတယ်၊ငါကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ ချောစုရယ်’

‘ဒါပေမယ့် နင်စကားပြောတာ သိပ်ကလေးဆန်တယ်အောင်၊ ကိုလတ်နဲ့ ကိုအောင်တို့က နင်ကိုအံ့သြပြီး ငေးကြည့်နေကြတယ်။ နင် ငိုတော့ ဒေဝနဲ့ ဗလတို့ မျက်နှာလေးတွေ က ဆီရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်’ ချောစုက ပြောရင်း ရယ်မိသည်။ အောင်က တစ်ချက်မျှတွေ သွားကာ....

‘ဟုတ်တယ် ၊အဲဒီ တုန်းက ငါ့မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကဘယ်လိုကျလာမှန်း မသိဘူး၊ ငါ သိပ်ရှက်တာပဲဟယ်၊ ငါပြောချင်တာတွေ ရင်ထဲမှာ စကားတွေ စုပြုံလာတယ်၊ ပြောလို့ကလဲ ဘယ်ထွက်ပါ့မလဲ’

အောင်နှင့် ချောစုတို့ ထမင်းစားသောက်ပြီး ရေမိုးချိုး ၊ အင်းလျားကန်ပေါင်းရိုးသို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ကြသည် အထိသည်စကားက အစ မသတ်။

‘ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဘော်ဒါမှာ နေခဲ့ရတယ်၊ သူငယ်တန်းကတည်းကပဲဟယ်၊ မိဘနဲ့ အတူတူမနေခဲ့ရဘူး၊ ငါ နေရတာ က မိန်းကလေးကျောင်း၊ အဲဒီ မှာ မိန်းကလေး အချင်းချင်း အချစ်တော် တွေ ဘာတွေ လဲ

ခေတ်စားနေတော့ ငါ့စိတ်ထဲမယ် မိန်းကလေးအချင်းချင်း ဖေးဘရိတ် သူငယ်ချင်းထားပြီး ပို့စကတ်ပို့ရုံ စာနုနုလေးတွေ ရေး ရုံး ဒီလိုထင်ခဲ့တာဟာ’

‘ငါတောင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ခပ်ငယ်ငယ်က အချစ်တော် ထားဖူးသေးတယ်။ ကောင်မလေးတွေ လှရင် မိန်းကလေးအချင်းချင်းပေမယ့် လိုက်ပိုးတာပဲ’

‘ငါလဲ အဲဒီလိုပေါ့ ချောစရာရယ်၊ ငါ ရှစ်တန်းတုန်းက အချစ်တော် လို ခင်မှန်းမသိ ခင်လာမိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့စာတွေ က တကယ့်ရည်းစားစာအတိုင်းပဲ၊ ငါကို ချစ်တယ် တွေ သနားတယ်တွေ ပေါ့၊ သူ့နာမည် က ခင်မျိုး သွယ်တဲ့၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ခပ်ချောချောလေးပဲ’

‘နင်က ပိုးတာလား၊ သူက ပိုးပန်းတာလား’

‘ငါက သူ့ကို လှလို့သဘောကျသလို သူကလဲ ငါ့ကိုချစ်စရာလေးတဲ့၊ နှစ် ယောက် စလုံး ပိုးကြတာပဲ၊ ပို့စကတ် စပေးတော့ သူက စပေးတာ၊ ငါကလဲ ပြန်ပေးတယ်၊ ပို့စကတ်တွေ ပို့၊ စာတွေ ရေး နဲ့ ကျောင်းတွေ ပိတ်ရင် အဲဒီ အလုပ်ပဲ လုပ်နေကြတာ၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ ဘော်ဒါဆောင် တစ်ထပ်တည်းဆိုတော့ သိပ်ရင်းနှီးလာကြတယ်။’

‘သူက နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ့ကို လက်ပွန်းတတီး နေလာတယ်၊ ပါးကိုဆွဲလိမ်လိုက် ခါးဖက်လိုက်နဲ့၊ ငါလဲ မိန်းမအချင်းချင်းဆိုတော့ သိပ်မဖြုံဘူးပေါ့၊ နောက်တော့ ခင်မျိုး သွယ်က ကလာတယ်၊ လူလစ်တာနဲ့ ငါ့ကို ဖက်ဖက်နမ်းတယ်၊ ငါ သိပ်မုန်းတာပဲ၊ တွန်းပစ်လိုက်ရတယ်’

‘အဲလိုတော့ ငါလဲ မုန်းတယ်ဟယ်၊ ငါဆိုလဲ တွန်းပစ်လိုက်တာပဲ၊ မိန်းကလေးချင်းပေမယ့် လူပုံလယ် ခါးဖက်လျှောက်ရင်တောင် ငါ ကြည့်လိုရတာ မဟုတ်ဘူး’

အင်းလျားကန်ရေပြင်မှ ဖြတ်တိုက်လာသော လေသည်တစ်မိုမိုမို အေးလာသည်။ ရေပြင်မှ လှိုင်းလိပ် မပြေတပြေတို့သည့် ကမ်းစပ်နားသို့ အသာလိုမိုလာသည်။ သရက်ပင်ညိုတို့မှ အကိုင်းတို့သည် လေကစားရာသို့ လှုပ်ယိမ်း နေကြဟန်မှာ ရေပေါ် အရိပ်ထင်နေကြသည်။

အင်းလျားကန် ရေပြင်ကြီးသည် သူမြင်ရ ကြားရသော ဇာတ်လမ်းပေါင်း
မြောက်မြားစွာ အနက် သူမသိရသေးသော ဇာတ်လမ်းလေးကိုလည်း ကြားနေရသည်။
အောင်ဆိုသော မိန်းမဆိုးလေး၏ ဇာတ်နောက်ခံတွင် အထက်တန်းစား သမီးပျိုတို့၏
ဖောက်ပြန်ခြင်း တေးဂီတ၊ အဝိဇ္ဇာပိတ်ဖုံး နေသော ရွံ့နွံ ပုပ်ထဲမှ အတ္တလူသားများ ၊
မြေခွေးစိတ်ထားနှင့် သိုးဖြူအယောင်အဆောင်သူများ ၏ လင်္ကာ ကဗျာတို့ကို ရေပြင်ကြီးက
တစ်စတစ်စ ရွက်ဖတ်ခွင့် ရလာလေသည်။

‘အဲဒီ မိန်းမ တို့ ၀-သကို ရောက်လာသေးလား’

‘ဒီနှစ် မှာ ပဲ သူ့မိဘတွေ နဲ့ နိုင်ငံခြားပါသွားတယ်၊ သူ့မိဘတွေ က တကယ်
ဂရိတ်တွေ ပဲ’

‘ဂရိတ် ဗရိတ်ပဲ၊ အောက်တန်းကျတယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့
စိတ်နေသဘောထားပြောတာ၊ ကဲ့တော့မကဲ့ရဲ့ ချင်ပါဘူး ဟယ် ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်လို့တဲ့’

‘ဒါမျိုး ဝဋ်လည်မလားတဲ့၊ ဒီလောက်စုတ်ပြတ်တဲ့အကျင့်ကို.....’

‘သူ့ အိမ်က ယောကျ်ားပေးစားဖို့ ကောင်းတယ်’

‘အခုတော့ ယောကျ်ားရနေပြီတဲ့’

‘သူယောကျ်ားက ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘နိုင်ငံခြားမှာ တွေ့တယ် ဆိုကတည်းက သူ့လို ဂရိတ်သားထဲကပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊
ဘယ်သူရယ်လိုတော့ တို့မသိဘူး’

‘ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ ဒါမျိုး ယောကျ်ားရဖို့ကလဲ ဘယ်လွယ်မလဲ
အောင်ရဲ့ ယောကျ်ားတွေ က သူတို့ သာပွေတာ မိန်းမကျတော့ သန့်ရှင်းဖြူစင်တာမှ ကြို
က်တာဟဲ့’

‘ငါတွေ ဖူးတာတော့ မိန်းမပွေရင် ယောကျ်ား ကောင်းရတတ်ပါတယ်ဟယ်၊
လောကကိုက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပါပဲဟယ်၊ နေရတာ ထိုင်ရတာ မသတိစရာချည်းပါပဲ၊ အဲဒီ တုန်းက

ငါလေ အသက်ရှင်မနေချင်တော့ဘူး၊ သိပ်ရှက်တာပဲ၊ တစ်လ နှစ် လ သုံးလအထိ
စိတ်ညစ်နေတာ အိပ်ဆေးတွေ သောက်သေရမလားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခဏခဏ
စဉ်းစားကြည့်တယ်’

‘ဒါလေးနဲ့များ ဟယ် မသေပစ်ချင်ပါနဲ့၊ မဟုတ်တာ’

ချောစု အဖြေစကားကို နားထောင်ရင်းအောင်၏ မျက်နှာအမူအရာသည်
သိသာစွာ လေးနက်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် မျှသိပ် ကျိတ်မှိတ်ခံနိုင်စွမ်းမရှိသော ဒဏ်ရာ
အနာဟောင်းတို့သည် ပြန်နာလာလေသည်။

‘သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ အ ဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ ငါကလေးဘဝမှာ ဖြစ်လာတော့ပေါ့။

အဲဒီ အ ဖြစ်ဟာ ငါသေချင်တယ်ဆိုတဲ့အတွေး ကို တစ်ခါတည်း ချေမှု န်း
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်’

ကန်ပေါင်ရိုးဘေးတွင် ထိုင်ရင်းမြက်ခင်းတွေ ကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားသော
အောင့်လက်တွေ မှာ စကားပြောရင်း အလိုလို လျော့ပြောသွားလေသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ဖြည်းညင်းညင်သာစွာ ရှူရှူကြပြီး အသာ ပြန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

အဲဒီ နှစ် က ငါတို့ကျောင်းက ကျောင်းစောင့် ဒရဝမ်ကြီးရဲ့ သမီးလေးနဲ့ အသိ
ဖြစ်ကြတယ်။ သူ့နာမည် က ထွေးခင်တဲ့ ၊ ငါသူ့သိပ်ချစ်တာပဲ။ ရုပ်ကလေးက ပုပုဖြူဖြူ
လုံးလုံးလေးရယ်၊ ငါနဲ့ဆို ညနေတိုင်း ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆော့ဖက်ပဲ။ ဘတ်စကတ်
ဘောကွင်းကြီးထဲ သူနဲ့ငါနဲ့ နှစ် ယောက် တည်း ကစားကြတာ၊ တခြားအဖော် မပါဘူး။

‘ထွေးခင်က ဆင်းရဲတော့ ကျောင်းမနေနိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုဘယ်သူမှလဲ
အဖက်မလုပ်ကြဘူး၊ တစ်နေ့လယ်လုံး ဈေးရောင် :ရတယ်၊ ဗျပ်ထိုး ခေါင်းရွက်
ဈေးသည်လေးပဲ။ ရာသီအလိုက်ပေါ်တဲ့ အသီးအနှံတွေ ရောင် :ရတာ ၊ ငါတို့ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း
တိုင်ဦးတမ်း ကစားနေကြရင် ပါချင်လွန်းလို့ ဘေးက လာလာ ရပ်ကြည့်နေတတ်တယ်၊
သူ့မျက်လုံးလေးတွေ က နက်နက်တောက်တောက်လေးတွေ ၊ ငါသူ့ကို
သတိထားလာမိတယ်။’

‘သူ့အဝတ်အစားတွေ ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ စုတ်တာပေါ့။
သမဝါယမကပေးတဲ့ ဘယ်သူမှ မဝတ်ချင်လို့ အရင်းဈေးနဲ့ ပြန်ရောင် :တဲ့ ထဘီမျိုး တောင်
အသစ်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ပတ်ရစ်ကို ပြန်ဝယ် ဝတ်ရလို့ အရောင် အဆင်းတောင်
မပေါ်တော့ဘူး၊ တို့ဝိုင်းထဲ ဝင်ကစားဖို့ ငါခေါ်လိုက်ရင် တခြား ကျောင်းသူတွေ က နှာခေါင်းရှုံ့
ကြတယ်၊မပါတော့ဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားသူတွေ က ထွက်သွားရော’

‘နင်တို့ ကျောင်းသူတွေ ကလဲ သိပ်အဆင့်အတန်း ခွဲပါလား’

‘စရိုက်မမှန်တဲ့ ကျောင်းသူ တစ်ချို့ ပေါ့၊ ငါလဲ ထွေးခင်ကို စိန်ပြေးတမ်း
ခေါ်ကစားတယ်၊ ဇယ်တောက်ကြသည်၊ တစ်ခါတလေလဲ နှစ် ယောက် သား
ဘောလုံးတစ်လှည့်စီ ပစ်ပေးကြပြီး မှတ်တိုင်သံကွင်းထဲဝင်အောင် အဖြိုင်ပစ်သွင်းကြတယ်၊
ထွေးခင် လက်တွေ က သိပ်အမှန်းအဆ တော် တာပဲ၊ ကျင့်လဲမကျင့်ထားဘဲနဲ့
ဘတ်စကတ်ဘော မှတ်တိုင်သံကွင်းထဲ ပစ်တဲ့အကြိမ် တော် တော် များများ ဝင်ဝင်သွားတယ်၊
သူတစ်ခါဝင်ရင် ငါက ပိုက်ဆံတစ်မတ် ပေးတယ်၊ ငါက တစ်ကြိမ် ဝင်အောင်သွင်းနိုင်ရင်
ကျောင်းဝင်းထဲက စောင်းလျားပင်က စောင်းလျားသီးတစ်လုံး ခိုးခူးပေးကြေး ကစားကြတာ
တို့နှစ် ယောက် တည်း သိပ်ပျော်တာပဲ’

ညနေဆည်းဆာ ဖျော့ဖျော့ဝယ် မိုးရိပ်နှင့် လွင့်ပါးနေသော မီးခိုးရောင်
တိမ်မျှင်စများ ၊ တောက်ပသော နေရောင် ခြည်အောက်မှ ပန်းနုရောင် အပွင့်
သေးသေးနုနုများ ဖုံးနေသော စောင်းလျားပင်များ ၊ စိန်းလန်းစိုပြည်၍ မြေရောင်
ရွန်းလဲ့သော မြက်ခင်းမှ မြက်နုနုကလေးများ ၊ စွတ်စို သိပ်သည်းသော မြေပေါ်မှ ပိန်းကြား
အခက်များ ။

သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆော့ကစားနေကြသော ဈာန်လူတန်းစာမဲ့သော ဈာန်
စင်သန့်ရှင်း၍ အပြစ်ကင်းမဲ့သော ၊ မြီးကောင် မဝင့်တဝင် ကလေးမငယ်နှစ် ဦး၏
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ရယ်မောသံ၊ ရင်ထဲမှ လှိုက်၍ လှုပ်ခတ်လာသော အော်ဟစ်သံတွေ ကို
ချောစုသည် ကြားယောင်နေမိသည်။

‘မိုးရွာတဲ့အချိန်မှာ ဘတ်စကတ်ဘောကွင်းဟာ ရေညှိတွေ နဲ့ ချောနေတော့
ဘယ်သူမှ မကစားချင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ ထွေးခင်တို့ ကစားခွင့် ရတာ ပေါ့၊ ငါက
ဘုရင်နောင်အသင်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ဘောလုံးကို အချိန်မရွေး ယူလိုရတယ်၊ ငါ
ဘောလုံးကို ဗီရိုထဲက ထုတ်ယူလာကာပြီး မြက်ခင်းကို ဖြတ်ပြေးလာတဲ့ အချိန်ဆိုရင်
ထွေးခင်ဟာ မြူး နေတာပဲ၊ သူ့မှာ ပျော်လွန်းလို့တဲ့၊ ပုဏ္ဏားရိတ်ပင် ပုပုလေးတွေ ကို ဖန်ခုံတမ်း
ကစားသလို ခုန်ခုန်းကစားပြီး ငါ့ဆီပြေးလာတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို ‘ယောက် မ။ ယောက် မ’
ခေါ်ပြီး ဖက်ဖက်ပြီး နမ်းလိုက်တောလေ၊ သူ့ခေါင်းက ခွေးစော်ကလဲ

နံအင်္ဂါအဝတ်အစားတွေ ကလဲ မှီနံကြီး၊ ငါသူ့ကို သနားလို့ ရွံသလို မနေပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနမ်းတာကို ခင်မိုး သွယ်နမ်းသလို စိတ်ထဲက ကြောက်မနေဘူး၊ တွန့်မနေဘူး၊ တွန့်လဲ မထုတ်ပစ်ပါဘူး’

‘အဲဒီ တုန်းကငါစိတ်က သန့်တယ်၊ သတိလဲ သတိတယ်၊ သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းလေး တွေ ကို တောင် ပြန်ဆွဲလိမ်လိုက်သေးတယ်၊ အဲဒါကို ခြံဝနားပြ လမ်းလျှောက်နေကြတဲ့ ကောင်မတွေ က ငါနဲ့ထွေးခင်ကို ဟားကြပြီး အချစ်တော် လို့ မဟားတရား သမုတ်ကြသေးတယ်၊ မကြားတကြားနဲ့ပေါ့၊ ငါလဲ လက်ထဲက ဘောလုံးကို ကွင်းထဲပစ်ချပြီး အဲဒီ ကောင်မတွေ ကို ငါ တစ်ယောက် တည်း ခိုင်ခံ့ပစ်တာ၊ ဒါကို ထွေးခင်က ငါလက်ကိုဆွဲပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားတယ်၊ ငါ့အတွက် ရန်မ ဖြစ်ပါနဲ့ ယောက် မရယ်တဲ့၊ သူက သူ့မှာ မောင်တွေ ၊ အစ်ကိုတွေ ရှိလို့ စီးစီးပိုးပိုး ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုချစ်လို့ သက်သက် ယောက် မခေါ်တာတဲ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ တုန်းက ထွေးခင်နဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်ကို ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးမထားပါဘူး၊ ဂရုလဲ မစိုက်ကြပါဘူး’

ဆည်းဆာ၏ နေခြည် ရွှေမျှင်တို့သည် မြရွက် မြခက်တို့တွင် ဒန်းခိုး စီးနေကြတယ်၊ ငှက်တို့သည် အုပ်လိုက် ဖြတ်သန်းပျံသွားကြပြီး စက္ကူအရပ် စွန်တို့သည် ငှက်တို့နှင့် အမြင့်ချင်း ပြိုင်နေကြသည်။

စွန်တို့သည် လေ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်၊ မြင့်ရာမှ နိမ့်လာကြသည်။ လေအပင့်တွင် မြင့်တတ်သလို၊ လေအား အနည်းတွင် နိမ့်ရာမှ အောက်သို့ ထိုးစိုက်ကျသွားကြလေသည်။ သဘာဝခွန်အားရှိသော ငှက်တို့သည်သာ တစ်သမတ်တည်း ပျံသန်းနေကြသည်။

အတုအယောင်တို့သည် ယာယီအားဖြင့် ကြီးစိုးသော် လည်း ရေရှည်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။ တစ်နေ့ကျ ပျောက်ကွယ်ပျက်သုဉ်းသွားကြမည် သာ ဖြစ်မည် ဟု အောင်က တွေ့သည့်တဲ့။

‘တို့ကို ဟားကြတဲ့ အထဲမှာ ရင်ရင်ထိုက်လဲ ပါတယ်၊ သူက အေတန်း၊ တို့က ဘီတန်းမှာ ၊ အဲဒီ ထဲက သူ့ကိုငါများနာကြော မတည့်ခဲ့တာ၊ ထွေးခင်လေးကို လူ

တစ်ယောက် လို့တောင် အသိအမှတ် မပြုနိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ အဆင့်အတန်းနဲ့ ပြောကြကြေးဆိုရင် သူလဲ အဆင့်အတန်းက ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ထွေးခင်က သဘောထားကြီးတယ်။ သူတို့ ရန်စောင့်သရွေ့ ပြုံး ပြုံး လေး သည်းခံနေတာပဲ။ စိတ်နေသဘောထား တစ်ခုတည်းနဲ့ ထွေးခင်က ရင်ရင်ထိုက်ထက် အဆင့်ရှိတယ်’

ထိုနေ့ညနေက ရင်ရင်ထိုက်ကို အောင်သည် သူပြောနိုင်သမျှ အမှိုက်ရိုင်းဆုံး စကားနှင့် ‘ဟဲ့...ကောင်မတွေ ၊ တို့က ရိုးရိုးခင်တာ၊ နင်တို့လို စောစောစီးစီး ခြင်ထောင်ချဲ့ အိပ်ရာထဲ ဝင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ လူတကာနဲ့ လင်ထောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ရန် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ ပေါ့။

‘ကစားကွင်း အင်္ဂါတေ သမံတလင်းပေါ် ထွေးခင်ကို စောင့်ရင်း ဘောလုံးကို ပုတ်ပြီး တစ်ယောက် တည်း ဆော့ကစားနေခဲ့သည်။ ထိုညနေကပဲ ထွေးခင်သည် ကားအတိုက်ခံရပြီး ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသည့်တဲ့။ ထွေးခင်အလောင်းကို ပင် မြင်ခွင့်မရတော့။ ဘော်ဒါဆောင်မှ အပြင်ထွက်ခွင့် မရသော အောင်သည် ဆေးရုံသို့ မလိုက် ဖြစ်တော့။’

ထွေးခင်အဖေကိုသွားမေးတော့ ညစ်ထေးသော မျက်နှာ သုတ်ပဝါနှင့် မျက်ရည်တွေ သုတ်လျက် ငို၍ သာနေသည်။ စကားမပြောနိုင်။

အောင်ကမျက်ရည်တွေ ပြည့်လုံနေသော မျက်လုံးများ နှင့် ထွေးခင်၏ အဖေကြီးကို စိုက်ငေးကြည့်နေသည်။ ဘယ်လိုသတင်းမေး၍ ဘယ်လိုနှစ် သိမ့်စကား ပြောရမည် မသိ။ အဖေကြီးက အမေမရှိသော သမီးအတွက် ယူကျူမရ ဖြစ်လာကာ.....

‘အဘသမီးလေး သေနေစေ့ လို့သေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကံဆိုးလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆင်းရဲလို့သေတာပါ။ ပိုက်ဆံမရှိတော့ သူ့ဝမ်းသူ့ကျောင်းရတာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မို့သေရတာ ’

ပြောမယ်ပြောပြန်တော့လည်း စိတ်ထိခိုက်စရာ စကားတွေ နှင့် ငိုရှာသည်။ ထွေးခင်၏ ညီမငယ်လေး သုံးယောက် အနက် အကြီးဆုံး ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်မှာ မျက်ရည်တွေ သုတ်နေပြီး အငယ်မလေးနှစ် ယောက် မှာ မျက်စိလေးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်

လုပ်နေသည်။

ငိုရကောင်းမှန်းမသိကြ။ သွပ်မိုးသွပ်ကာ တန်းလျားလေးမှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်တွေ နှင့် ရစ်ပတ်ထားသော သစ်သားခေါင်းအုံးလေးတွေ ရှိသော ထွေးခင်တို့ ညီမတစ်တွေ အိပ်ခဲ့သည့်နေရာ။

ခေါင်းအုံးဘေးတွင် စီလျက်တင်ထားသော စောင်းလျားသီး သုံးလုံးကို တွေ့ရသော အောင်သည် စောင်းလျားသီးတစ်လုံးကို အသားကောက်ယူလိုက်ရင်း အသက်ရှူတာနုန်းသွားသည်။

‘ယူရဘူး၊ ဒါမမကြီး အုပ်ကြာတေ...’

အငယ်ဆုံးမလေးက မပီကလာ ပီကလာနှင့် ပြောတော့ အောင်သည် မျက်ရည်တွေ ကျလာလျက်....

‘ငါသိပါတယ် ညီမလေးရယ်’

ခပ်စောစောက အောင့်ရင်ထဲတွင် ထိန်းထားခဲ့သော ရှူကံသံတို့သည် လှိုက်၍ လှိုက်၍ ထွက်လာပြီး ထိုဂိုဒေါင် အခန်းလေးထဲမှ ပြေးထွက်လာမိသည်။

စောင်းလျားပင်ရိပ်အောက် မြေပေါ်တွင် ပြေးနင်းလာသော ခြေသံနှင့်အတူ ရှူကံသံတို့သည် ပျံ့လွင့်လာလေသည်။ ကစားကွင်းပေါ်တွင် ပုတ်နေသော ဘော်လုံးသံနှင့် အတူ ထွေးခင်၏ အော်ဟစ်ရယ်မောသံလေးသည် အောင့်နားထဲ မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်လာလေသည်။

ပွဲတွေ ထဲကလို ထွေးခင်သည် ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထင်ပြုရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ မျှော်လင့်မိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ် ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ။ သည်နေ့ ထွေးခင်အလောင်း မြေကျသော နေ့ပေပဲ။ ဥစ္စာချို့ တဲ့လွန်း၍ ထုံထိုင်းသွားသော ဘဝ၊ ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ကိုသာ ဂရုမူနေသော နိမ့်ကျလှသော လူသားတို့ အခြေအနေ၊ ရှင်လျက်နဲ့သေခဲ့သော ဘဝ။

(၅)

တကယ်တော့ထွေးခင်က ဝဋ်ကျွတ်သွားတာပဲ။ ဒီလိုလူ ဖြစ်ရုံတော့ဘဝ ထက်စာရင် သေရတာ က မြတ်ဦးမယ်လို့ ငါစိတ်ဖြေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မျက်စိထဲ ထွေးခင်ကို မြင်နေတာပဲ။ အချိန်တော် တော် ကြာထိ ဖျောက်လို့မရဘူး၊ လေးငါးလအထိ ထွေးခင်ကို အိပ်မက်ချည်းပဲ မက်နေတာပဲ။

‘သူ့ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်မယ်လို့ စွဲနေလို့လား မသိဘူး၊ ဆံပင်ရှည်ကြီး ဖားလျားချပြီးစောင်းလျားပင်အောက်တွေ မှာ ပြေးကစားနေတာပဲ။ ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကိုလိုက်ခေါ်တာ သူကလှည့်တောင် မကြည့်ဘူးတဲ့၊ ငါသိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါငိုတာပေါ့’

အောင့်ခေါင်းသည် စိုက်ကျသွားသည်။ မြေပေါ်ခြစ်နေသော သူ့တုတ်တံလေး၏ လှုပ်ရှားမှုသည် နှေးသွားသည်။ ခေါင်းငုံ့နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ချောစု မမြင်ရသော် လည်း အောင့်ကိုယ်က လှုပ်နေသဖြင့် ငိုနေပြီဆိုတာ ချောစုသိလေသည်။ အောင့်လက်မောင်းအိုးကိုသာ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

စိတ်နှင့် ဒဏ်ရာ အကြိမ်ကြိမ်ရသူ၊ စိတ်ထိခိုက်လွယ်သူ၊ စိတ်ခံစားမှု အာရုံ၌ စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ ထိလွယ်သူမို့ ကြင်နာသနားလျက် ငေး၍ သာ ကြည့်နေမိသည်။ ချောစု၏ ရင်ထဲ၌ ‘အောင်...အောင်’ ဟုသာ ရှိုက်ညည်း တမ်းတမိလိုက်သည်။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်အထိ စကားကမပြတ် စကားအချို့အချို့ ပြောကြတာထက် အောင်ကအပြောသမား ချောစုက နားထောင်းသမား။ သည်လိုပင် အောင့်ရင်ထဲတွင် ပြောစရာစကားတွင် ပြည့်နေတတ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက အောင်က ‘ပြောစရာစကားများ လွန်းလို့ တစ်ခါတလေးများ နားထောင်မယ့်လူမရှိရင် တစ်ယောက် တည်းပြောနေရတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ၊ အိမ်တိုင်တွေ ၊ ကျောက်တိုင်တွေ ကို အဖော်သူငယ်ချင်း လုပ်ပြီး စကားပြောရတာ သိပ်အရသာ ရှိတာပဲ’ ပြောရင်း အောင်သည် သူ့ဘာသာသူ သဘောကျသလို

ရယ်မောနေတတ်သည်။

ကိုလတ်တို့ကိုအောင်တို့ရှေ့မျက်ရည်ကျခဲ့သော အောင်သည် ထိုညနေက တစ်ညနေလုံး၊ တစ်ညလုံး စကားတွေ ပြောနေခဲ့သည်။

အောင်သည် အိပ်ရာခုတ်ထက်တွင် ပက်လက်အိပ်ကာ ခြင်္သေ့အမိုးကို အမှတ်မထင် စိုက်ငေးနေသည်။ ဖန်ပြာခံခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လျက် ဇူးယားစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် ရှိုက်ဖွာနေသည်။

‘ငါ့မျက်စိနောက်လိုက်တာဟယ်၊ မသောက်စမ်းပါနဲ့၊ ချောစက မာန်မဲကာ ပြောလည်း အောင်က ရယ်မောလျက်.....’

‘တစ်ခါတလေ သောက်တာပဲဟယ် ဘာ ဖြစ်သလဲ ၊ ဆေးလိပ်က တွေ့တဲ့အခါ သိပ်သောက်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဘာမှတ်သလဲ’

‘သွားစမ်းပါဟာ၊ နင်နဲ့ စီးကရက် လုံးလုံးကို ကြည့်လိုမရဘူး၊ ၁၀ နှစ် အရွယ် ကလေးလေး ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားတာနဲ့ သိပ်တူတာပဲ’

ထိုတဒဂီဟန်မျှအောင်သည် အတွေ့တွေ နှင့် နှုတ်ခွန်းဆိုတ်သွားလေသည်။ ဆေးလိပ်ပြာခေါင်း ရှည်လာတာကို ပြာခံခွက်ထဲ ခြွေချလိုက်ရင်း.....

‘ငါမောင်လေးကလေး ခေါင်းပေါင်း သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ တို့အိမ်မှာ ခြံကိုက်ထားတဲ့ ဖေဖေ ခေါင်းပေါင်းတွေ မှန်သရွေ့ သူပဲ ကောက်ကောက်ဆောင်းတာ၊ သူ့ခေါင်းလေးက သေးသေး၊ ခေါင်းပေါင်းက ကြီးကြီးနဲ့ ဆောင်းလိုက်ရင် နဖူးပေါ် ရောက်နေရော၊ အဲဒီ တုန်းက သူခုနှစ် သားပဲ ရှိသေးတယ်။’

‘ခေါင်းပေါင်းကြီး မတန်တဆဆောင်းပြီး တစ်အိမ်လုံးနေရာအနှံ တောက်တတ် တောက်တတ်နဲ့ လျှောက်သွားနေတာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ငါတို့က သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ပုတတ်လေးလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါက သူ့ကိုနမ်းရင် အဲဒီ အချိန်ဆိုရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ၊ သူ့ခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်ယူစလိုက်ရင် ဂြိုဟ်ပဲ၊ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ နဲ့ အကုန်လျှောက်ပစ်တာ၊

ငါကလဲ အစသန်သန်နဲ့ ခဏ ခဏ ဂျီကျတာပေါ့’

ညဦးလေပြည်သည် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်
ဝင်လာရာ အောင့်နဖူးပေါ်မှ ဆံယဉ်စတိုးသည် အတည်မကျ ရွေ့လျားနေကြသည်။
ညအရိပ်နှင့် မည်းနေသော ဝါးရံပင်နှင့် မြရာပင်တို့သည်လည်း လေတွင် ယိမ်းနွဲ့
လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

စီးကရက် ပြာမှု နံများ ပါ လွင့်လာသဖြင့် အောင်သည် ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ထဲ
စီးကရက်ကို ထိုးခြွေလျက် ထိုင်ရာမှထကာ ချောစု မှတ်စု ထိုင်ကူးနေသော စားပွဲတွင်
လာထိုင်၍ ပုံဆွဲစာရွက်တွေ နှင့် ပန်းချီဆေး ခဲတံကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်လေသည်။

‘အဲဒီ နှစ် က တစ်နှစ် လုံးပဲ ငါကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ပြန်တိုင်း သူ့ကို စလွန်းလို့
ငါနဲ့ဆို လုံးလုံးမတည့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါမရှိပြန်ရင်လဲ သူ မနေတတ်ဘူးတဲ့၊ ခု သူမရှိတော့လဲ
ဒုက္ခ ဖြစ်ကျန်ရစ်တာပေါ့၊ ထွေးခင် ဆုံးတာနဲ့ တစ်နှစ် ကျော်ကျော် ကွာတယ် ၊ ငါမရူးတာ
ကံကောင်း’

အောင်သည် မြုန်းဆို ထိုင်ရာမှ ထပြီး ခုတင်နှစ် လုံးနှင့် စာကြည့်
စားပွဲတစ်လုံးထားရာ ဆယ်ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ ထွက်ကာ ကွပ်ပျစ်နားက
သောက်ရေအိုး ရှိရာလာပြီး သောက်ရေ ယူသောက်လိုက်လေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးဟာ သောက်ရေး အိုးနား ရေသောက်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့
ငုံ့ဖို့ထွက်သွားတာပဲ’

ချောစုက စဉ်းစားမိသည်။ သောက်ရေကို စိတ်မပါ တပါနဲ့ ခပ်လိမ့်မယ်၊ ရေကို
တစ်ငုံနှစ် ငုံ့လောက်ပဲ သောက်ပြီး ကျန်တဲ့ ရေတစ်ဝက်ကို သွန်ပစ်လိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ ရေအိုးနား တမေ့ တမော ထိုင်ပြီး မျက်ရည်နှစ် ပေါက် သုံးပေါက်
ထိန်းမရဘဲ ကျလာလိမ့်မယ်။ ထိုမျက်ရည်တွေ ကို ကပျာကယာ လက်ဖမိုးနှင့် ကလေးလို
သုတ်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာမှ သေချာသည်။ ချောစုသည် မှတ်စုကူးသော
ဖောင်တိန်ကိုချကာ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘အောင်ရေ....လာဟယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ စိတ်မောစရာတွေ
မစဉ်းစားနဲ့တော့ဟာ၊ ဒါတွေ အကုန်ပြီးကုန်ပြီ၊ ဒါတွေ ကို တွေးရမယ့် အချိန်တွေ လဲ
လွန်ခဲ့ပြီပဲ၊ မတွေ့ နဲ့တော့ဟယ်၊ တွေးတိုင်း စိတ်မကောင်းစရာ အဖြစ်မျိုး တွေ ဆိုရင်
တစ်ခါတည်း ကျောကိုခိုင်းလိုက်တော့၊ ငါတော့ စိတ်ညစ်စရာကို ဘယ်တော့မှ ခေါင်းထဲ
မထည့်မထားဘူး။’

‘စိတ်မညစ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မညစ်ချင်တာ၊ စိတ်ညစ်တဲ့ဒဏ်ကို
မခံနိုင်တာ၊ ဒီလိုမခံနိုင်လို့ ရူးဟဲ သေဟဲ့ဆိုပြီး လူ ဖြစ်ရုံလဲ မခံနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်
အရူးထဲက အမြတ်ထွက်အောင် လုပ်ပစ်ချင်တယ်၊ နင်ပြောတာတွေ လဲ ငါခံစားမိပါတယ်၊
စာနာရတာ နဲ့ ငါဖြင့် မောနေတာပဲ၊ တကယ် ရင်မောစရာကြီး ၊ ဒါကြောင့် မတွေ့ နဲ့တော့လို
ပြောရတာ ပေါ့’

ချောစု စကားကိုတော့ အောင်က နားထောင်သည်။စားပွဲပေါ်ပန်းချီဆွဲရင်းသီချင်း
တအေးအေးနှင့် နေပြန်သည်။

အောင်၏ လေချွန်သံသည် သီချင်း အလိုက်အတိုင်း ပီသ ကြည်မြဲလှလေသည်။
ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက် လေချွန်နေသလို အသံမှာ ပြင်း၍ ကျယ်လည်း ကျယ်လာသည်။

‘အောင်ရေ.....လ သာနေသည်၊ ဂီတာ တီးပါလားဟယ်၊
ဟိုဘက်ရှေ့ကခုရောက်လာတဲ့မမစံတို့ ကတောင် အောင်ဂီတာ တီးတာ တစ်ခါမှ
နားမထောင်းဖူးလို့တဲ့၊ ငါ မမစံတို့ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်သုပ်ခိုင်းမယ်၊
မကောင်းဘူးလား’

‘လက်ဖက်ကြေး အခနဲ့ ဂီတာ တီးရမလား’

အောင်က ရွှင်လန်းလာသည်။

‘အပျော်ပေါ့ဟယ်၊ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ညှာစားကြတာပဲ’

အောင်ကရယ်လျက်

‘ဒီလို ညာစားပေါင်းကလဲ များ နေပြီ’

‘သူတောင်းစားတောင် သီချင်းဆိုရင် ပိုက်ဆံပေးရသေးတာပဲ’

‘ဝိန့်’

အောင်သည် အော်ရင်း ချောစုခေါင်းကိုခေါက်လိုက်လေသည်။ထို့နောက်....

‘ငါ့ကို ဂီတာသင်ပေးတာက ကျောင်းကခရစ်ယာန် ကရင်ဆရာမ လေးဟ၊

မြန်မာသီချင်း ငါမရဘူး၊ အင်္ဂလိပ်သီချင်းပဲ ဒါလဲ နည်းနည်း ပါးပါး...’

‘အေးလေ၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့’

‘တော် နေ ငါ့ကို အဆောင်က ကောင်မလေးတွေ က ဘူးရှိလို့ ထင်နေပါဦးမယ်၊

ဘူးရှိထင်ရင် တော် သေးရဲ့ ၊ ဘို....ဘို’

အောင်သည် သူ့စကားကို အစမသတ်တော့ဘဲ ရယ်မောနေသည်။

‘မထင်ပါဘူးဟာ ၊ သူယောင်မယ်တို့ ပျာကလပ်တို့ကလွဲရင် ကျန်တာတွေ က

တို့နဲ့ကြည့်သားပဲ’

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အောင့်အခန်းကို အားလုံး စုဝေးရောက်လာကြလေသည်။

အောင့်ခူတင်ရော၊ ချောစုကူတင်လေရော အဆောင်သူတွေ ပြည့်လာလေသည်။

ချောစုကသူ့ရင်ဘတ်ကိုတီးလျက်..... ‘နဂိုက မခိုင်တဲ့ ငါ့ခူတင်လေးတော့ ကျိုး ပါပြီတော် ’

တစ်စုံ တစ်ယောက် က ရွတ်တွတ်တွတ် ဝင်မေးတော့ ချောစုက မျက်လုံးပြူးလျက်.....

‘အစကတည်းပါဟယ်၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်း နဲ့နေတာ ၊

ငါမပြောင်းခင်ကတည်းက မမစံတို့ အောင်တို့သက်သေ ရှိပါတယ်’

ကဗျာကယာဝင်ရှင်းသည်။ အောင်ကခုန်သံတင်လျက်....

‘ဟေ့.....မယုတ်မာကြနဲ့၊ ဒါ လူကောင်းသူကောင်းတွေ နေတဲ့နေရာဆိုတာ မသိဘူးလား’

‘လူကောင်းသူကောင်း၊ နင်တို့က လူကောင်းသူကောင်း ၊ငါက စီတွေ မှတ်လို့’

အသားညိုညိုခပ်မြင့်မြင့် ဆန်းဆန်းမြင့်ဆိုသူ မိန်းကလေးက

ရှုတည်တည်ပြောတော့ အားလုံးက တသော သော ရယ်မောကြကာ သူ့ကိုဝိုင်းရိုက်ကြသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတစ်ခုမှ တံခါးကို ဝုန်းခိုင်းအသံမြည် အောင်

ဆွဲပိတ်လိုက်သံ ကြားရတော့ အောင်က ထိုအခန်းဘက်ကို မေးငေါ့ပြကာ.....

‘ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောကြပါနော်၊ ငါးခုံမ သုံးလေးကောင်ကြောင့်

တစ်ဆောင်လုံး မပုပ်ပါရစေနဲ့’

သည်တော့ ဆန်းဆန်းမြင့်က လေသံကိုမြင့်လျက်.....

‘အေးလေ၊ဟောဒီ အောင်နဲ့ ချောစုတို့ကို ကဲတယ်၊ နင်တို့ကြောင့် တို့အဆောင်

နာမည် ပျက်တယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာတိတ်တိတ်....’

‘ထို့’

အောင်သည် ဆန်းဆန်းမြင့်ကျောပြင်ကို တွန်းလိုက်လေသည်။

‘လူပေါင်းစုံကားတွေ တပွမ်ပွမ် လာနေတာ ကောင်းသလား၊ အဲဒီ ကားတွေ အရှိန်နဲ့ လူတကာကို ရန်ထောင်တယ်၊ ရေချိုး ခန်းလှတာကအစ အိမ်သာနေရာ ဘုံပျောက်တာကအစ အချင်းချင်းဘဲကို စာစာ စာစာနဲ့။’

‘ဟင်....မိအောင်၊ ငါတို့ကလေ ကမြင်းတာသည်းခံလိုရတယ်၊ ပုပ်တာကို သည်းခံလိုမရဘူးဟဲ့၊ အပေါ်ယံ ရွှေမှု နံကြိတ်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်ဘဝတူချင်းအပေါ် နှိမ်ချင်ရတာ ဘာသဘောလဲ ၊ ကမြင်းတဲ့ဘဝ အဘိဇ္ဇာကလပွားရသေး’

ဆန်းဆန်းမြင့် ရင်ထဲတွင် သိလှောင်ထားသော ၊ မကျေနပ်သော စက်သေနတ် ကျည်ဆန်တွေ သည် ပါးစပ်ပေါက်မှ စုပြုံထွက်လာသဖြင့် အားလုံးကျိတ်ရယ်မောမိသည်။
ထို့နောက် ဆန်းဆန်းမြင့်က တီးတိုးလေသံနှင့်

‘ငါတကယ်ပြောတာ၊ ရှုပ်တာပွေတာ ၊ လူတကာနဲ့ အတွဲ ထားပြီး ပမြင်းတာ ဘယ်သူ့မှ မထိခိုက်ဘူး၊ မျက်စိနောက်ရုံအပြင် မပိုဘူး၊ အဲဒါ သည်းခံလိုရတယ်၊ ပိုက်ဆံမပေးရဘဲရှုပ်ရှင်ကြည့်ရသလို မှတ်လိုက်တယ်၊ စိတ်ပုပ်တာကို နည်းနည်း မှ သည်းခံလိုမရဘူး’

‘ငါနဲ့ တူလိုက်တာဟယ်’

အောင်က ဆန်းဆန်းမြင့်နှင့် လက်တွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။မမစံက ရယ်ရယ်မောမောနှင့်

‘ကဲ....ကဲ၊ အစားအလျင်စားမလား ၊ သီချင်း အလျင်နားထောင်ကြမလား’

မမစံက ဂေါ်ဖီထုပ်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးများ လှီးနေရာမှ ပြောလိုက်သည်။

‘ငါနဲ့ တူလိုက်တာဟယ်’

အောင်က ဆန်းဆန်းမြင့်နှင့် လက်တွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။မမစံက
ရယ်ရယ်မောမောနှင့်

‘ကဲ...ကဲ၊ အစားအလျင်စားမလား၊ သီချင်း အလျင်နားထောင်ကြမလား၊’

မမစံက ဂေါ်ဖီထုပ်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးများ လှီးနေရာမှ ပြောလိုက်သည်။

‘သီချင်းနားထောင်မယ်’

အားလုံးနီးပါးဖြေသည်။

‘ကောင်းပြီး၊ ခရမ်းချဉ်သီးဖတ်တွေ ရွေးမစားကြနဲ့နော် မိန်းမတွေ၊
ငါးကျပ်သားတည်း ဝယ်လာတာ၊ တစ်ဆယ်သား ပြား ၈၀ တောင်၊ ပြီးတော့ ဘိုင်ကျနေလို့
မြေပဲနဲ့ နှမ်းမပါဘူး၊ အဆာမစုံဘူးလေ ဘာလေး မအာကြနဲ့၊’

‘ရတယ်၊ အဆောင်နေရတဲ့ဘဝ မြက်ကိုတောင် သုပ်ကျွေးစားမယ်’

အောင်သည် အော်ပြောလိုက်သည်။

‘နင်ဘာအသုပ်မဆို စားတယ်နော်၊ အေးအေး နောက်တစ်ခါ ငါကျွေးမယ်၊ နင်ဖို့
စပယ်ရှယ်’

ဆန်းဆန်းမြင့်ကပြောတော့....

‘နင့်ချိုင်းမွေးသုပ်၊ နင်ပဲစား’

အကြောင်းသိနေသော အောင်က ပက်ခနဲပြောရင်းရယ်မောကြပြန်သည်။
အောင်က ရယ်မောလျက်.....

‘တကယ်ပြောတာ၊ တစ်ခါတုန်းက ဒီကောင်မကျွန်တော် ဖို့
မြင်းခွာရွက်သုပ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ပါလာတယ်၊ တွန့်တွန့် ကောက်ကောက်လေး’

‘ထို့.....တော် ကြဟယ်’

ရွံ့တတ်သော ချောစုက တံတွေး :တပစ်ပစ်နှင့် ဖြစ်လာလေသည်။

ဆန်းဆန်းမြင့်က ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ ဆက်ပြောပြန်ရာ ချောစက သူ့နားကို ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။ သည်တော့ ဆန်းဆန်းမြင့်က.....

‘တစ်ယောက် စားမယ့်လူ လျော့ရင် မနည်းဘူး ဆိုပြီး ကြိုး စားလိုက်ရတာ ’
ပြောပြီး တသော သော ရယ်မောနေသည်။

အောင်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလျက်မမစံကို လှမ်း၍

‘ဘိုင်ကျတာတော့ မပြောနဲ့မမစံရေ၊ ဝက်ခန်းတာဟာ ကျွန်တော် တို့ အားလုံးရဲ့ ပစ္စက္ခဝေဒနာပဲ၊ ကျွန်တော် လဲအကြွေးတွေ လည်ပင်းခိုက်နေပြီ၊ ဒီဇီတာက တစ်ပတ်ရစ်တောင် ချောစရဲ့ မောင်လေးဆီက အကြွေးနဲ့ ဝယ်ထားတာ၊ ဒါကြောင့် ခုလိုမမစံနဲ့ ဆန်းဆန်းမြင့်တို့ဆီက စာပေါက်ထွင်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ သနားပါတယ်ရှင်၊ ထမင်းဖို့ ဟင်းဖို့လေး ငွေ ၄၀၀ လောက်၊ ဟိုတယ်မှာ တတ်စားဖို့’ ပြောပြီး ဂီတာတီးကွက်များ ကိုနှိပ်ကာ လက်နှင့် ခတ်ရင်း တေးသွားကို စတင်အသက်သွင်းလေသည်။

သို့သော် တီးလုံးအစတွင် ပင် တစ်ဖက်ခန်းမှ ရင်ရင်ထိုက်တို့၏ ကတ်ဆက်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဝင်နှောက်လေသည်။

ကတ်ဆက်ကို အသံကုန်ဖွင့်ထားလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက် ဝင်လိုက်နှင့် လမ်းသလားနေသော ရင်ရင်ထိုက်ကို ဆန်းဆန်းမြင့်က မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်လေသည်။

အောင်က ‘မသာမ’၊ ဆန်းဆန်းမြင့်က ‘ဖာမ’ ဟုတစ်ပြိုင်နက် အသံထွက် ဆဲရေး ကြလေသည်။

ရင်ရင်ထိုက်သည် ဆံပင် ဖားလျားချထားတာကိုလက်နှင့် သပ်တင်လျက် အောင့်သို့ ကျသွားသော မျက်တောင်တုလေးကို အသာကောက် ပြန်တပ်ကာ အောင့်တို့အား ၊ တစေ့တစောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အသားဖြူဖြူအရပ်မြင့် သွယ်ကာ ပိန်သော်လည်း ၊ အချိုး အဆက်ကျနေသော

ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည့်နှင့် ။ ဘလောက်အင်္ကျီအနက်လက်ပြတ်၊ ကြည်ပြာရောင်
လေယာဉ်မောင် ထဘီ ဝတ်ထားသည်။

ခေတ်ဆန်သော အလှတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ မျက်နှာအသား ကတော့
သိပ်မချော့လှ၊ တိုရီ အဖိုးတန်ကရင်အောက် တွင် ပြုတ်ထနေသော အသားအရေကို
ဆန်းဆန်းမြင့်က....

‘ဘယ်တော့မှ ဒီအသားက လှမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါလောက်ပွေတာ’ ဟုပြောတော့
အောင်က....

‘ပွေတာနဲ့ အသားမလှတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဟဲ့၊ သွေးမကောင်းရင်လဲ
ဖြစ်တတ်ပါတယ်’

‘အို တစ်ခြားလူတော့မသိဘူး၊ သူ ကတော့ ပွေလို့ အသား မလှတာ
သေချာတယ်’

‘ဒီရှေ့နေက တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား၊ ဇွတ်ချည်းကို ဆွဲချတော့တာပဲ’

မမစ်က ဆန်းဆန်းမြင့်၏ ခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပြောရင်း ရယ်မောသည်။
အောင်က ရယ်နေရာမှ မျက်လုံးများ မှာ ငေးနေသည်။

‘ထွေးခင်နဲ့ အထွန်းတို့နှစ် ယောက် စလုံး သိပ်အသားလှတာပဲ၊ ချောမွတ်
ပြောင်တင်းနေတာပဲ၊ သူတို့ကျတော့ ဖြူစင်တာ သန့်ရှင်းတာ မျက်နှာပေါ်နေတယ်၊
တကယ်ကလေးမျက်နှာလေးတွေ ၊ သူတို့က အချစ်တော် လဲ မထားဘူး၊ ပွေဖို့ဆိုတာလဲ
ဝေးရော’

ထိုနေ့က ဂီတာမတီး ဖြစ်တော့။လက်ဖက်သုပ်နှင့် ပဲလှော်သုပ်စားပြီး စုဝေး
စကားပြောကြသည်။

‘သေကြပါစေဟယ်.....’

ချောစက မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် ရင်ရင်ထိုက်တို့ကို ကျိန်ဆဲနေသည်။

